FARKAS BALÁZS

La morte

66. **Hortus Conclusus**
Sorozatszerkesztők:
Barlog Károly, Pál-Kovács Sándor

FARKAS BALÁZS

La morte

FISZ FIATAL ÍRÓK SZÖVETSÉGE

Budapest, 2022

A kötet megjelenését a

támogatta.

© Farkas Balázs, 2022
© Fiatal Írók Szövetsége, 2022

„Végére járt a nap, a szürkeség
megszabadított embert, állatot
a fáradalmaiktól…”

Dante Alighieri: Isteni színjáték
(Nádasdy Ádám fordítása)

„Megváltozik szép lassan a világ,
Szelíden, halkan elsötétül,
Maholnap semmi se marad…”

Tóth Árpád: Megváltozik…

Egy gödör szélén állok, és csak arra tudok gondolni, hogy legalább nem én vagyok benne.

Alattomos sötétség telepedik a tájra, mint amikor esteledik, és a nappal lassan adja át a helyét, de lehet, hogy mint mindig, most is hülyeségeket beszélek – mármint, ha egyáltalán beszélnék, ugye, mert ezt most csak gondolom. Mégiscsak illetlenség volna egy temetésen megszólalni, főleg, ha olyan dolgokat fecseg az ember, mint amilyeneket én szoktam.

Mégsem állnék távol az igazságtól: az ég szürke, és ez a szürkeség elfedi mindazt, amiért beleszerettem ebbe a vidékbe, a mindig jelenlevő végtelen kékséget, ami a reményt jelképezi, az örök visszatérés illékony szépségét. Egyre inkább úgy gondolom, hogy a mennyek országa nem is a magasban van, hanem ott, ahol a tenger és az ég kékje összeér, ott nyílik valamiféle kapu egy áttetsző, kellemes kis helyre, ami jól szellőzik, talán koktélbár is lehet arrafelé, canzone szól a recsegő rádión és kötelező a szieszta.

Soha nem akartam elképzelni, milyen lehet Salento egy hideg téli reggelen, vagy hogy milyen az olasz csizma sarkában egy temetés, mégis valahogy itt kötöttem ki, és hát nyilván komor és katolikus, verik a harangot, meg minden. Általában nem ilyesmiken szokott járni az agyam, amikor felidézem az itt töltött heteket, hónapokat, amelyek mostanra zavaros benyomásokká silányultak, bikinis rémálmok elmosódott emlékfoszlányaivá.

Talán mégis okkal tértem vissza. Valami nem engedett el. A dolgok nem változnak, ha már egyszer azt érzem, hogy itt a helyem.

A temetés után Ibrahim poros-kopott Audijában ülök, lassan gurulunk a grafitszínű tengerparton.

– Nem tudom, mit kell ilyenkor mondani – szólalok meg.

– Semmit – válaszol Ibrahim.

Fásult, nyomott a hangulat.

Eltelik néhány néma másodperc, mire Ibrahim az autórádióhoz nyúl, bekapcsolja. A Negramaro egy dala szól, egészen halkan, *dentro ai sogni ripetuti, nei sorrisi in fondo tristi,* ahogy az már lenni szokott.

Aztán lopva rám pillant, talán látja, hogy mégsem akarom ennyiben hagyni a dolgot. Lehalkítja a rádiót.

– Igen?

Közelebb hajolok.

– Szóval, ha esetleg mégis mondani akarnék valamit, azért mondhatok?

– Beszélni lehet.

– Igen. A lényeg, hogy a szavak csak szavak. És ha megszaporodnak, az nem biztos, hogy valaminek a jele. Mármint értelmezés kérdése a dolog, de az értelmezést azt te magad csinálod, és…

Abbahagyom a szövegelést, és inkább becsukom a szám.

Ibrahim lassan bólogat.

– Márton, neked nincs ötleted sem, mire gondolt az az ember.

Visszahúzódok, a vállamat vonogatom.

– Inzultált téged – mondom aztán. – Elég nyilvánvalóan.

– Csak egy pap, általánosságban beszélt.

– Gondolod? Ketten voltunk ott. Vagy várjunk csak. Lehet, hogy engem inzultált.

– Lehet.

A fejemet rázom.

– Tudod mit? Ne is beszéljünk erről. Zárjuk le itt az egészet, mit szólsz? Mintha meg sem történt volna. Maradjon rejtély. Szereted a rejtélyeket? Tudom, hogy szereted őket. Amikor Budapestre jöttél, odáig voltál azért a Columbo-szoborért.

– Legyen csak rejtély, Márton – hagyja rá Ibrahim.

Elfordulok. A fejem az ablaküvegnek nyomódik.

– Olyanok, mint a gombák – mondom aztán.

– Mi?

– Az emberek a parton. Emberek kabátban. Olyan, mintha a part penészes lenne. Megromlott, vagy nem is tudom. Amikor megfeketedik a kenyér, biztos láttál már olyat.

– Igen. Olyan, pontosan olyanok, mint a gombák, jó-Márton.

Ibrahim indexel, megyünk tovább Lecce felé.

Vissza kellett térnem ide, gondolom kétségbeesetten. A tenger mindig visszavár, ez amolyan örök axióma, csakhogy most elhagyjuk a partvonalat, és a szárazföld felé tartunk. Bármennyire is a föld gyermeke vagyok, egy tengerparti világban értelmezni sem tudom ezt a fajta fordulatot, ezt itt,

ahogy az Audi kereke fordul, ahogy a világ fordul, minden, minden csak forog előre, sohasem vissza. Szédülni kezdek ettől a rémületes felismeréstől.

Mindannyian a föld felé tartunk.

†

Ibrahim lakása tágas, de zavarba ejtően üres. Bútorai is alig vannak. De legalább van egy könyvespolca, az ilyesmit nagyra értékelem. Szokásom megvizsgálni az emberek könyveit, amikor vendégségbe megyek, és ha egyet se találok, szinte biztos, hogy nagyon hamar dolgom akad máshol.

Ibrahim ízlése egészen eklektikus, már ami a könyveket illeti. Akár azt is hihetném, hogy többnyire kemény, baszós krimiket olvas. Igazi harisnyás-magnumos, ronggyá olvasott puhafedeles salátákat találok itt, amelyeket valószínűleg használtan vett valami tengerparti árustól, alkalmi olvasmányként. Szinte mindegyik olaszul van. Elvétve egy-két török könyv is akad, de azok biztosan nem baszós krimik, legalábbis a borítójuk alapján. Nem is tűnnek úgy, mintha olvasta volna őket bárki is.

– Kényelem, Márton. Miénk az egész nap.

Ibrahim a ruhásszekrényében matat, nem tudja eldönteni, mit vegyen fel az ebédhez. Mondtam neki, hogy inkább rendeljünk pizzát, de kiröhögött. Az ebéd errefelé szakrális jelentőségű, még egy ilyen hülye napon is.

Pörgetem az egyik krimit a kezemben, valaki benne hagyott egy 1983-as mozijegyet. Visszateszem inkább a polcra.

– Igen, csak gondolkodtam, és elég fura ez az egész – mondom. – Pezsgőzni talán mégsem illene így… temetés után.

– Alkoholt én nem iszom.

Ibrahim olasz kiejtése sokat javult az elmúlt években, de időnként még mindig akadt valami poétikusan nem hagyományos a szavai sorrendjében.

– Ja, igen – mondom. – Ez a buli, a munkatársaiddal… tudom, nem akarsz menni…

– Mégsem unatkozhatsz itt.

– Miattam igazán nem kell. Maradhatunk nálad is.

– És mit csinálunk helyette?

– Nem is tudom. Reflektálunk.

Ibrahim elfordul a szekrénytől, egyenesen rám néz.

– Arra a partira elmenni én nem akarok – mondja. – De ez a bölcsész hülyeségeid… még kevésbé kell most nekem. Ne haragudj meg.

– Ó, persze, én nem haragszom, de az akadémiára ne tegyél már megjegyzéseket, Magyarország mélységei nem a te mélységeid, ez az én utam…

– Nem az én utam, értem.

Tétován álldogálunk egymással szemben. Kimondatlan nyilvánvalóság.

– Ugyanarra gondolunk, nem? – kérdezem mégis.

– Jó-Márton.

– Tudom, hogy nem vagy oda értük, de előbb-utóbb akár veled, akár nélküled… szóval inkább előbb, de mégis… most már szeretném tudni, mi van Ináékkal.

Évek óta nem hallottam felőlük. A kis gót csajnak volt valami szektás balhéja, ami után ő is és Luciano is eltüntették magukat az internet minden szegletéből, nem lehetett őket elérni. Csak Ibrahim jegyezte meg néha, hogy nincs semmi bajuk, de látszólag vonakodott beszélni róluk. Talán nem bírta őket. Talán senki sem bírta őket. Hirtelen nem is emlékeztem, hogyan és miért léptek az életünkbe, de ez sohasem számított igazán. Aminek meg kell történnie, az megtörténik.

Ibrahim felsóhajt.

– Ináról tudok – mondja. – Elmehetünk hozzá. Ebéd után.

Igyekszem leplezni izgatottságomat.

– Szigorúan.

– A többi majd alakul.

– Igen. A dolgok felfedik magukat.

– Mi?

– Semmi, csak… Nina szokta… Mindegy, kajáljunk, lassan én is éhen pusztulok. Hol akarsz enni?

Indulás előtt még egyszer elmegyek vécére, és miközben ott ácsorgok, ízléstelen terpeszben, zubogásom közben megbabonázva tanulmányozom a vécépapírgurigát a falon. Arra gondolok, hogy egykor királynak éreztem magam, és ennek az érzésnek többé semmi nyoma.

Különös dolgok jutnak az ember eszébe egy vécépapírgurigáról.

Kézmosás után a tükörképemre meredek, hosszú másodpercekig. Nemrég múltam harminc, de már idősebbnek nézek ki. Valahol, egy alternatív valóságban talán már meg is haladtam ezt az életkort, és annak a másik világnak a jellegzetességei átszűrődnek a miénkbe. Az a valaki is a tükörben bámulja magát és a saját életkorán filozofál, gondolatai nyomot hagynak mindenen – *olyan lett a kanapé is,* de ezt már Klaudia távoli hangján hallom –, olyan erők munkálkodnak, amelyek minden síkon elmozgatják a dolgokat. Tudom, hogy a bolygók is mozognak. A mozgás örök, nem igaz? Egészen addig, amíg meg nem állnak a dolgok.

– Mi a francról beszélsz? – motyogom a tükörképemnek. – Hozzám beszélsz egyáltalán? Mi a francról beszélsz?

– *Márton!* – kiált be Ibrahim, emiatt annyira összerezzenek, hogy majdnem leverem a mosdó szélén hagyott borotvahabos flakont.

– Mi van? – kiabálok ki.

– Ha szarsz, használd a fújót.

– Nem szarok!

– A barackos illatút.

– Mondom, hogy nem szarok! A francba már!

Odakint Ibrahim az autókulccsal babrál, látszólag menne már innen, minél messzebb.

Most már én is így érzek.

†

Ominózus felirat fogad az étterem bejáratánál: *All'ombra del barocco.* Rossz érzések kerülgetnek. Minden annyira sivár. Néhány utcával arrébb már készülődnek a nagy ünnepségre, hamarosan emberek tömegei fognak itt mászkálni, tűzijáték, üvöltés hajnalig, de most még minden csendes.

Egy pincére emlékeztető helyiségben ülünk le, unott pincér fogad. Sápadt és egyáltalán nem emlékeztet emberi lényre.

Kikérjük az italt (két sima vizet: *minerale, non frizzante*), majd csendben ismerkedni kezdünk a kínálattal.

Ibrahim rám néz az étlapja fölött.

– Polip?

Elfordítom a fejem.

– Úristen. Biztos nem.

Hosszú perceken keresztül tanulmányozom a menüt, de egyik étel neve sem mond semmit, végül a *sformatino di melanzane grigliate con cuore di ricotta, su vellutata di pomodoro al basilico*-ra esik a választásom, hátha egészségesebb a többinél.

Mindketten egykedvűen eszünk. Valószínűleg azon gondolkozunk, mit is keresünk itt, és miért vagyunk ennyire szánalmasan magányosak még társaságban is.

Mintha erre akarna reagálni, Ibrahim leteszi a villát és azt mondja:

– Sajnálom, hogy Klaudiával az úgy nem jött össze.

– Nem vagyok szomorú, Ibrahim, ez most már nem egy tipikus érzelmi kérdés. Valami más van bennem most. Mostanában. Beszélhetek erről?

– Szeretném.

– Szóval te idősebb vagy. Mármint nálam.

Komoran rám néz.

– Hm.

– Neked nem volt ilyen, hogy… várj, mi is az a szó… hogy mi lesz majd, amikor… mármint, hogy ki vagy úgy valójában, nem?

– Nem tudom, mi az, amit mondasz, Márton.

Megint csendben maradunk. Aztán előrevetődök, két kézzel csapok az asztalra – én is megijedek ettől egy pillanatra – és azt kérdezem:

– Te is érzed?

– Mit?

– Hogy mennyire abszurd ez az egész? Szerinted ez így most mind megtörténik? Ahogy megéljük ezt az egészet, összhangban van ez a tényleges valósággal?

Ibrahim hátradől.

– Márton. Ez csak egy nap a sok közül. A dolgok csak vannak. Nincs ilyen… kozmikus jelentőség, amit te mindig keresel. Most jövünk egy temetésről, talán nem most kell beszélnünk.

Lassan rágom az ételt, visszasüllyedek a helyemre.

– Kibaszott Giorgio bácsi – motyogom.

– Igen.

A fejemet ingatom.

– Karácsonykor meghalni. Harmincadikán a földbe süllyedni.

Ibrahim mélán bólogat, pedig neki egyik ünnephez sincs sok köze.

– Hm – mondja. – A jó oldalát nézd. Legalább az év holnap véget ér.

– Na igen. Van ebben valami megnyugtató, igazad van. Jó, ne beszéljünk arról, amit amúgy sem tudnék megfogalmazni. Talán ez a lényege, nem kell kimondani mindenféle dolgot.

– Most is beszélsz.

– A szövegelés felszabadít. Tessék, máris szabadabbnak érzem magam. Te végeztél?

– Én igen.

– Én is.

Abban a pillanatban, hogy a két evőeszközt párhuzamosan egymás mellé csúsztatom, megjelenik mellettünk a sápadt pincér. Árnyéka vetül ránk.

– *Talán nem ízlett az étel?*

Egészen halkan kérdezi, amilyen halkan csak lehetséges.

A tányérra meredek, látom, hogy nem ettem meg mindent, és ha én látom, akkor ő is látja.

– Elnézést. Nem. Mármint nem *nem ízlett,* hanem… igazán nagyon finom volt.

– Melyik része volt finom?

Magam elé meredek.

– Hát a… a… sfo… – Ibrahimra pillantok, ő a fejét rázza. – Sforma… tino.

Egészen vékony a hangom. A pincér lassan közelebb hajol hozzám.

– Mi volt a baj vele? – kérdezi.

– Semmi.

– Látom, nem értjük egymást. Mi volt a baj vele?

– Tényleg semmi.

– Mi volt a baj vele?

Lehunyom a szemem, és mire kinyitom, igazán semennyi idő nem telt el, pedig reméltem, hogy igen.

A villa felé nyúlok.

– Megeszem, ha ez…

Felemeli a kezét.

– Már nem eheti meg. Már jelezte, hogy végzett. Én sem kényszeríthetem, hogy egye meg. Nem volna helyénvaló.

– De szeretném.

– Én nem kényszeríthetem.

– Meg fogom enni.

– Dehogyis. Megmondhatja, hogy nem ízlett. Nem fogunk megsértődni. Minden visszajelzést köszönettel fogadunk.

– Értem.

Másodpercek telnek el teljes, könyörtelen csendben.

– Várom a visszajelzését – mondja.

Ibrahimra pillantok, aki lazán hátradőlve, érdeklődéssel nézegeti a plafont.

– Ibrahim, nem… kell menni arra a…

Nem létező karórámat kocogtatom.

– Nem sietünk – válaszolja.

– Várom a visszajelzését – nyomatékosítja a pincér.

Összeszorítom a szám.

– Túl sok volt a só – mondom aztán.

Telnek a másodpercek, de bárcsak ne telnének. A pincér megismétli:

– *Túl sok volt a só.*

Arcán elemi undor jelenik meg, majd mintha észrevenné ezt, azonnal elkomolyodik, lesütött szemmel biccent. Majdhogynem hangtalanul veszi el mindkettőnk tányérját.

– Igazán sajnálom. Kedves egészségükre.

†

Állunk a leccei dóm kegyelmes nagysága előtt, az ég még mindig szürke, Ibrahim még mindig rajtam röhög.

– Semmit nem változol, jó-Márton, semmit.

Csak röhög, de szerencsére már fárad a dolog, marad a nagy, nyomasztó csend. Körülöttünk szinte minden épület középkorinak tűnik. Itt az idő egy ponton túl már nem mozdult előre, csak rátette a régi falakra a kávémárkák és hentesüzletek logóit.

– Miért hoztál ide?

Ibrahim vállat von.

– Látnod kellett.

Sétálunk vissza az autóhoz, nagyon szűk utcákon, úgy érzem, az épületek össze akarnak préselni. Az ég koporsófödélként takarja el előlünk a napot, a felhők halotti leplek.

Egy könyvesbolt mellett megyünk el, a szomszédos falra felfestett szavak hézagosak:

DI I T
DI AFFISSIONF

Minden eltűnik, gondolom kábán.

– Szóval, hol találjuk meg Ninát? – kérdezem aztán.

– Ahh. Nem messze. Néhány perc. Cavallino felé megyünk.

– Oké. Szóval tudod, hol lakik?

– Azt tudom, ahol dolgozik. Postán.

– Postán.

Ibrahim az órájára pillant, úgy, mintha ezzel azt szeretné mutatni, hogy neki van.

– Még nem zárt be, menjünk.

Észreveszem, hogy remegek, de nem tudnám megmagyarázni, miért.

– Vagy szerinted hülye ötlet? – kérdezem. – Lehet, hogy már nem is emlékszik rám. Annyira erőltetett ez az egész. Ne erőltessük? Talán nem kellett volna belekezdeni ebbe az egészbe.

Fel nem bírom fogni, hogy lehet Ibrahim ennyire laza.

– Miről beszélsz, megyünk, jó az – mondja.

– Jól van – motyogom. – Menjünk.

Mielőtt az autóhoz érünk, szemerkélni kezd az eső.

Valahol a távolban harangoznak.

†

Nézem, ahogy Ibrahim rohan vissza a kocsihoz. Bevágódik, törölgeti a homlokát. Odakint az esőcseppek folytatják lusta alászállásukat. Mint valami inverz elragadtatás.

– Itt van – mondja. – Dolgozik.

– Beszéltél vele?

– Kicsit.

– És? Bemenjünk?

– Most akarod zavarni? Megvárjuk. Mindjárt végez.

– Oké.

Ülünk, bámuljuk a posta épületét. Sehol senki. Feszültség a homlokomban, a mellkasomban. Talán rossz a vérnyomásom. Vagy egy vérrög. Érelmeszesedés. Koleszterin. Orvoshoz kellene mennem.

– Ibrahim, mi történt a világgal? Üresek az utcák.

– Nincs szezon.

– Minden halott.

Ibrahim legyint.

Tovább várunk. Nem történik semmi. A semmiben be lehet csavarodni. Pedig az tölti ki a mindent is. Több a semmi, mint a valami, ilyen ez a világ.

– Meghívhatnánk a szilveszteri bulira. Ha esetleg mégis megyünk.

– Lehet – mondja Ibrahim. – Neked van kedved?

– Nem tudom, neked nincs?

– Nekem mindegy.

A cigire gondolok. Miért kellett leszoknom? Most még az esőbe is kiállnék érte, mint egy hű szerető.

Nem bírom elhinni, hogy újabb év telt el. Három nap múlva mehetek vissza Budapestre. Dolgozni. Nem gondoltam volna, hogy így ér véget ez az év. Nem terveztem ezt az utat. Pár hónapja még úgy volt, hogy Klaudiával karácsonyozunk. Aztán mégsem úgy lett. Ibrahim karácsony másnapján hívott fel, ő is teljesen kivolt Giorgio bácsi halála miatt. Két nap múlva már repülőn ültem Bari felé.

Mekkora kibaszott hülye vagyok.

– Valamit akartam mondani – szólalok meg.

– Igen?

– Ibrahim, én írtam egy könyvet.

– Nocsak.

– És ilyen… fuh, basszus. Annyira kibaszott unalmas lett. Még én sem tudtam utána elolvasni, pedig én írtam.

– És miről írtál?

– Hát… polipokról. Mindegy, nem az a lényeg. Tudományos könyv. Még egy biológust is bevontam.

– Senki nem akar polipokról olvasni, igaz? – mondja Ibrahim.

Bólogatok.

– Köszi. Igen. Nem, igazad van. Senki nem akar polipokról olvasni. – Hátradőlök és az autó plafonját nézem. Plafonnak

hívják akkor is, ha nem házban vagyunk? – Kilencszáz oldal lett. Még csak nem is viccelek. Szerintem megőrültem. Szerinted megőrültem?

– Meg vagy szállva – mondja Ibrahim.

– Valami nagy baj van velem, én mondom.

Mindketten felrezzenünk, ahogy bevágódik mögöttünk az autó hátsó ajtaja.

Nina előrehajol.

– Jól van, srácok, részemről mehetünk.

Összepillantunk, de Ibrahim nem kommentálja a dolgokat, felberreg az Audi motorja.

†

Szorosan feszül a testemhez a biztonsági öv, próbálok kicsit hátrafordulni, hogy lássam Ninát, de valahogy nem akar összejönni. Ibrahim időnként a visszapillantóra emeli tekintetét, ő talán még láthatja is vendégünket.

Nina nem sokat beszél, csak útbaigazításokat ad, röviden, „*Caprarica felé*", ilyesmi.

Amikor megérkezünk, előrehajol, érzem az illatát. Levendulára emlékeztet. Vagy vaníliára. Nem is tudom, nem értek hozzá.

– Bejöttök egy kávéra – jelenti ki.

Ismét csapódik a hátsó ajtó, és mire kinéznék az autóból, már csak egy nyitva hagyott kapuajtót veszek észre.

– Ibrahim – suttogom. – Meg bírsz inni még egy kávét?

– Persze.

– Biztos?

– Márton.

Az eső már elállt. Nem sokat esik errefelé, éppen ezért a tetőkre sem raknak ferde cserepeket. Itt sincs senki, nyomasztó várakozás tölti be az utcákat, árnyakat sejtek ott is, ahol fény sincs, fekete leplek mocorognak, amelyek pont azelőtt csúsznak tovább, amikor odapillantok.

Nina lakása kicsi, egy egészen apró nappaliban ülünk le. Ibrahim egy kényelmesnek tűnő fotelbe, én egy kanapéra, ami annyira puha, hogy teljesen elsüllyedek benne. A lábunknál apró, gyorsan mozgó lény sündörög: egy kis olasz agár. Szimatol, de lehet, hogy orrsövényferdülése van, mert minden lélegzetvételére rém gusztustalan hangot ad ki.

– Ő Plútó – mondja Nina, leteszi a dohányzóasztalkára a kávékat. – Nem harap. Ebben a házban senki sem harap.

Mellém ül.

Nem merek ránézni. Nem is tudok rá odafigyelni, mert folyamatosan beszél. Olyan, mintha egy előre betanult szónoklatot mondana fel.

Egy ponton megcsapja a vállam.

– Marci! Meghíztál!

– Öh…

– Csak viccelek.

Végre odafordítom a fejem.

Nina szolid szürke blúzban, testhez simuló szoknyában, egyenesen ül, mint egy úrihölgy. Természetesnek tűnő,

különösen szép, vörös haja laza copfba kötve. Szemüvege alatt értően mosolyog.

– Hol van Klaudia? – kérdezi aztán.

Vállat vonok.

– Már nem vagyunk együtt – mondom. – Kiestünk a szinkronicitásból.

– Hahaha, ez jó, Marci, nagyon jó. – Elkomolyodik. – Kár, szerettem.

– És…

– Luciano? Uh, ugyanaz. Ő ráadásul még börtönben is van. Kriptovaluta, bérgyilkosok, maffia, nem is tudtam követni. Ó, hová jutottunk… Unalmas emberek! Mind azok vagyunk, igaz, Ibrahim?

Ő sem tud erre mit mondani, csak issza a kávéját. Keresem vele a szemkontaktust, de ő meg mintha kerülné.

Nina csettint egyet a nyelvével.

– Mindenki elveszített valakit, így megy ez. Majd mindenki nyer egy új lehetőséget.

Plútó közben elém feküdt, most diszkréten röfög.

Beszélgetünk még erről-arról, de egészen furcsán érzem magam. Semmi sem olyan, mint ahogy reméltem. A végén megkérdezem Ninától:

– Esetleg… esetleg ráérsz holnap este? Meghívtak minket egy buliba, de nem is tudom. Ha már itt vagyunk, akár mehetnénk együtt is. Vagy bármire nyitottak vagyunk, mert igazából annyira nem rajongunk a bulizásért mostanában.

Nina diszkréten elmosolyodik.

– Ah, szóval gondoltok rám. Kedves. Az a helyzet, hogy én is hivatalos vagyok valahova holnap. Talán ti is jöhettek, ha érdekel az ilyesmi.

– Szilveszteri buli? Ugye nem ilyen drogos agyrém, mert én így…

– Nem, nem! – Nina nevetgél. – Én sem bírom már az ilyesmit. Csak néhány közeli ismerős. Egész nagy társaság, bevettek egy jó kis házat. Nevezhetjük bulinak is, de nem egészen az. Búcsúztatjuk az évet, ahogy szoktuk.

– Ahogy szoktátok?

– Többek közt egy szeánsszal.

Kinyitom a szám, majd becsukom.

– Oké.

– Te jó ég! Én annyira örülnék, ha eljönnétek. Persze, teljesen megértem, ha nem. Lehet, hogy ti csak unatkoznátok.

Idegesen nevetgélek.

– Hát igen, lehet.

Nina előrehajol, és joviálisan, egészen mellékesen jegyzi meg:

– Hacsak nem ismertek valakit, aki nem is olyan régen, mostanában halt meg.

Ibrahim és én lassan, nagyon-nagyon lassan összenézünk.

Még Plútó is felemeli a fejét.

†

San Foca egy apokalipszis utáni kietlenség, ablakaiban itt-ott fekete alakok, mint égett gyufaszálak, a levegő ritka, a homály mindent magához szorít.

Giorgio bácsi egykori lakása előtt állunk, hárman. Ebben a félig formális öltözékben akár titkos ügynökök is lehetnénk, X-aktás arcok, rejtélyek kutatói olyanok között, akik észre sem vennék a pusztulás jeleit. Valahol talán számít is ránk egy kis szürke, aki most éppen velünk bújócskázik.

Ibrahim a kulccsal babrál, fejét lehajtva tanulmányozza azt. Szótlanul áll, de nem siettetjük.

Végre belépünk a kis lakásba. A lámpa erőtlenül világít. Az első dolog, amit felismerek, a hűtő, amit Ibrahim vett ennek az öreg formának.

– Mi lesz ezzel a kecóval? – kérdezem.

– Giorgio bácsinak nincsenek örökösei. Januárban intézem az önkormányzattal. Visszakerül a közösséghez.

– Azt hittem, rád hagyja.

– Nem beszéltünk erről – mondja Ibrahim. – Egy ideje semmiről nem beszéltünk. Száznégy éves volt.

– Ah. Csak az ember azt hinné…

– Nincs erre a helyre igényem, oké?

Némán biccentek.

Nina arrébb tol egy kis asztalt, két széket, majd leül a padlón terpeszkedő fehér szőrmók szőnyegre. Int, hogy tegyünk mi is így. Nem is értem, miért, de megtesszük.

Arra gondolok, most történni fog valami, aminek talán jelentősége van, de nem. Csendben vagyunk. Hallgatjuk a lakás némaságát. Nincs neszezés. Se gyík, se skorpió. Csak a lámpa pislákol.

Ibrahim szólal meg.

– Amikor eljöttem Törökországból, azért tettem, mert lehetetlenné tették az életet. Az az élet, ami lehetetlen, nem élet. Szerencsés ember vagyok, Nina, Márton. Aztán megnyugodtam itt. Csodáltam, amit Giorgio bácsi elért. Látta a világot a két szemével. Megérintette a magasságokat. Autóversenyző volt, mondtam már? Egy ideig.

Nem mondunk semmit. Ibrahim folytatja.

– Most nézzetek körül. A világ nagyságát még látni sem lehet itt. Amikor arra gondolok, hogy ez a cél… de nem, Giorgio bácsi nem így látta. Neki nem volt szüksége már nagy dolgokra. Vele voltam, amikor… tudjátok, a kórházban.

Illedelmes csenddel válaszolunk.

Aztán mégis mondok valamit, mert persze, hogy nem bírom ki.

– Ez is valami. Nem volt egyedül.

– Mindent tudott – mondja Ibrahim. – Mindent. Látta, hova megy. Nem bánt meg semmit. Semmit az égvilágon.

– Az jó. – Nagy levegőt veszek. – Apám két éve halt meg, el sem mentem a temetésére. Nem tudom, ez jobb-e vagy sem.

Erre most ők felelnek illedelmes csenddel.

A sírokra gondolok, arra, milyen kényelmes helynek tűnt Melendugno temetője, mint egy miniatűr város, ott jutott eszembe a legszorítóbb kérdés, ami valójában az egyetlen kérdés: *hogyan ér majd véget ez az egész?* Azt hiszem, várakozással, és a várakozás nem fut ki sehová, vagy legalábbis az ismeretlen továbbra is ismeretlen marad. Ebben van valami megnyugtató.

– Ez az eredeti hajszínem egyébként – mondja Nina. – Ha már így megkérdeztétek.

– Jól áll – mondom.

– Én anyámat veszítettem el, néhány hónapja – mondja ő. – Nem szerette, hogy festem a hajam. Sokat mi sem beszéltünk, így mi egészen hasonló történetet hozunk, Marci.

– Hozunk? Hová?

Nina nem válaszol, csak mosolyog.

Ibrahim fáradtan néz hol egyikünkre, hol másikunkra, azt mérlegelheti, hogy illendő-e ilyesmit beszélni ebben a lakásban.

– Nina, nem vagyok benne biztos, hogy nekem most erre van szükségem. Mégis, ahová nap mint nap visszatérek… nem olyan jó.

– Ibrahim azt akarja mondani, hogy fogékony az újra – teszem hozzá.

– Giorgio bácsi szokta mondani. Nem igazi élet a megszokott nap. Ő elfogadta, mert mást nem tehetett, de amikor tehette…

– Szóval velem jöttök? – kérdezi Nina. – Rákérdeztem, és nem lenne gond.

Ibrahim lassan sóhajt.

– Mire számítsunk? – kérdezi, mintha azt várná, hogy megváltozik a cél.

– Amolyan összejövetelre – mondja Nina óvatosan. – Igazi barátok között.

– Na és ez a… szeánsz?

– Nem mindenkinek szól. De ha szeretnéd… kimondjuk, amit kell, és elengedjük, azt hiszem, csak ennyi.

Ibrahim még mindig a fejét ingatja.

– Egyet mondj meg. Semmi túl furcsa? Semmi túl vad? Nyugodt és csendes?

– Nyugodt és csendes – mondja Nina.

Lassan, megfontoltan bólint.

– Jól van, Nina. Régi idők emlékére. Benne vagyunk.

Mindketten rám néznek, de nekem nincs különösebb hozzáfűznivalóm.

– Én mindig is benne voltam.

†

Ledobjuk Ninát Cavallinóban, majd megyünk vissza Ibrahim lakására.

Az autóban nehezen törjük meg a zavart csendet, most még a rádiót sem kapcsoljuk be, hogy azzal tereljük el a figyelmet.

Ibrahim mondja:

– Nem erre számítottál.

A biztonsági övemmel matatok.

– Nem is az, csak… nem tudom. Kellett ezt nekünk megbolygatni? Kellett ez nekünk, Ibrahim?

– Neked kellett.

– Még akkor is, ha nem ez a dolgok megfelelő lefolyása?

– Van olyan, hogy megfelelő?

– Tudom, hogy nincs, neked ez nem bassza az agyad? Félek, Ibrahim.

– Talán rossz előérzeted van?

Mutatóujjammal az ablakvezérlő gombot piszkálom.

– Éppen ez az, semmilyen előérzetem nincs. Nem engedhetem, hogy legyen. Mindig várok valamit, és pont a várakozás miatt nem teljesedik be semmi. Mert amire odaérünk, nem veszem észre, hogy megtörtént.

– Sok butaság.

– Le fogok róla szokni, Ibrahim, előbb-utóbb már beszélnem sem kell róla. – Megcsapkodom a saját karomat. – Bele fog épülni a bőrömbe, mint egy tetoválás.

– Akarsz enni?

Ránézek.

– Én itt kiöntöm a lelkem, te meg azt kérdezed, akarok-e enni?

– Aki éhes, az ilyen, mint te – mondja.

– Nem, haver, még egy éttermet nem bírnék elviselni.

– Én főzök hát.

Ezzel kiegyezek.

Bemegyünk egy boltba, a fény elvakít ennyi sötétség után. Úgy téblábolok Ibrahim mögött, mint egy elveszett gyerek. Egy-két dolognál meg is kérdezem, hogy megvehetjük-e. Ibrahim mindenre igent mond. Ő fog fizetni.

– Követnek minket – mondja aztán.

Behúzom a nyakam.

– Mi?

– Helyi skinheadek. Ketten vannak. Ne is foglalkozz velük.

Azonnal hátrafordulok, és egyenesen szembenézek két igazi, tökös kiállású, farmerdzsekis tar brútusszal.

Zavarukban felém biccentenek. Zavaromban integetek nekik.

– Mit csinálsz? – szól rám Ibrahim.

– Semmit.

Visszafordulok. Berakok Ibrahim kosarába egy csomag *Pan di Stellé*-t.

– Most majd azon jár a fejük, hogy mi egy pár vagyunk – mondja fáradtan Ibrahim.

Közelebb húzódok.

– Jó, de mit akarnak?

– Errefelé szoktak lenni. Albánokba kötnek bele. Meg mindenkibe, aki kilóg innen.

Próbálom feldolgozni ezt az információt.

– Én kilógok? – kérdezem aztán.

– Amúgy igen.

– Csak mert rajtad nagyon látszik.

– Köszönöm. Tanítják az illemet a te országodban, Márton?

– Amúgy nem.

Megyünk még két kört, látjuk, hogy a két srác közben fizet, és elrobognak egy kis Fiattal.

Amikor visszaülünk az Audiba, azt mondom:

– Talán nem is akartak semmit.

– Mindig figyelni kell.

Otthon ellazulunk, amíg Ibrahim a konyhában teszvesz, én az e-könyv-olvasómat nyomkodom, de nem olvasok, csak a címeket pörgetem. Mennyi nagy szó, és mennyire mindegy is, ha az ember nem tud elmerülni bennük anélkül, hogy ne verné szét az adrenalin valami egészen más miatt.

Néhány perc múlva inkább én is kimegyek a konyhába.

Ibrahim főztje mindig vegán, aminek most még örülök is. A föld ajándéka minden növény, bár lehet, hogy ők is sikoltoznak, csak mi nem halljuk meg.

Csak pirulnak a serpenyőben.

– Nem tudom megszokni az olívaolajat – mondom. – Ez török recept?

– Csak zöldségek, Márton, nincs nemzetiségük. Lesz még más is.

– Na és őszintén, mit tudtál eddig Ináékról? Mi ez a vonakodás?

– Most akarsz erről beszélni?

– Miért, mikor?

– Tudom, milyen a természeted. Ezt keresed itt, de nem tudom, miért. Nekem lezáratlan ügyem volt. Most te jössz, ez a te lezáratlan ügyed.

– Na várjunk csak, miről beszélsz?

Ibrahim kissé előredöntött fejjel néz rám, ez az a lekezelő, mindent megsemmisítő arckifejezése, amit senki más nem tudna reprodukálni.

– Már amikor először jártál itt, jó-Márton, tudtam, hogy te nem a strand miatt jössz, neked az egy másodlagos dolog. Nem akarsz napozni, nem akarsz a tengerben lubickolni. Mit is mondtál azokra az emberekre ott, Porto Cesareo strandján? Akiknek bérelt helyük van?

Magam elé meredek.

– Emlékszem, Ibrahim – motyogom. – Nem értettem, hogy lehet oda kimenni minden nap.

– Azt mondtad, hogy aki minden nap itt napozik, ugyanazt az egy élményt éli át, csak nagyon sokszor. Ismétlés. És neked az ismétlés az pokol, ezt mondtad, így mondtad, idézlek téged! De mégis újra és újra itt találod magad, akkor ez miért is nem ismétlés? Azt reméled, valami újat találhatsz. És Salento ezt mindig megadja majd, mert itt a misztérium nem fogy el, vagy mit is mondtál Klaudiának? Akkor már is nem voltál magadnál.

– Nem emlékszem.

Valamivel később leroskadok az étkezőasztalhoz, Ibrahim közben feltálalja nekünk a nem túl komplikált, de kellően gazdag vacsorát.

– Nekem ez az ismétlés dolog nem úgy működik, ahogy neked – vallja be. – Én szeretem, ha visszatérhetünk egy pontra, ami jó volt, és veled egy kicsit lenni, mindenféle zavarás nélkül… nekem az most jó volt.

– Ugyan már, tudod, hogy én is bírlak.

Ibrahim gondterhelten bámulja az asztal közepét.

– De neked mégis hiányzott Nina és az ő, ah, hogy is mondja, káosza, mert az visz majd oda, ahol a bizonytalanság lesz a fő attrakció. Pedig őt nem érdekelte már senki, furcsa társaságokba járt mostanában. Szerintem most is furcsa társaságba jár.

A vállamat vonogatom, eszem tovább.

– Egyre megy. Honnan tudtad, mi van velük, ha nem érdekelte őt senki?

– Benne volt az újságban. Egyszer véletlenül találkoztunk. Nem az én dolgom. Luciano tényleg rosszat tett vele. Most úgy látom… most úgy látom, mi is jó hatással lehetünk őrá. Nem így gondolod?

– Ez annyira banális, Ibrahim.

– Ez a felnőtt része a dolgoknak.

A villámmal egykedvűen tologatom a megmaradt cukkinidarabkát.

– Klaudia is ilyeneket mondott. Az igazság viszont sokkal összetettebb.

– Az élet maga összetett.

Megrezzen Ibrahim mobilja.

Elnézést kér, és kimegy az erkélyre telefonálni. Kilátok

oda, látom, milyen arcot vág miközben beszél. Kellemesen mosolyog, felszabadultan.

Amikor visszajön, alázatos arckifejezéssel lép hozzám.

– Jó-Márton, megengednéd, hogy meglátogassak valakit? Nem haragudnál meg?

– Most?

– Ritka alkalom.

Tekintetében őszinte remény.

– Ah, vagy úgy – mondom. – Igen, sima ügy. Figyelj, én el is mosogatok, meg minden, ne foglalkozz ezzel.

– Köszönöm, igazán.

Már készülődik is, és mielőtt kilépne az ajtón, minden tükröződő felületen vet egy pillantást magára.

Aztán csapódik az ajtó.

Aztán a csend.

†

Ismét egyedül egy lakásban – tessék, mindig, mindig csak a lakások. Ugyan ki akar ilyenekben élni, létezni, ha lehetne valami egészen másban is várni a végét?

Sátrakban, hajókban, kriptákban, űrrakétában, bárhol máshol, csak ne itt. Ismét egyedül, mint általában Budapesten – illetve nem, ott nem is egyedül, hanem *Klaudia nélkül*, ami lényegében ugyanaz, de talán mégsem. Szemantikailag. Vagy technikailag.

Körülnézek.

Elég egy pillanatra egyedül hagyni engem, és máris beomlik az agyam.

Újra előveszem a könyveim, de itt tényleg értelmetlenné válik az olvasás aktusa. Annak idején minden szövegnek megvolt az oka, célja, de az is lehet, hogy mindegyiket valaki más miatt akartam elolvasni, nem is magam miatt. Dacos dolog ez, kedvünk ellenére olvasni, én így akartam odadörgölőzni az örökkévalósághoz. Halott írók szavain szörfözve.

Félredobom az e-olvasót.

Később a tévét kapcsolgatom. Emberek dumálnak, táncolnak. Ilyenkor jövök rá, hogy nekem az olasz kultúra, egy-két kivételes területet leszámítva, nagyrészt ismeretlen.

Arra emlékszem, hogy Luciano annak idején megpróbált esténként mutatni egy-egy itteni népszerű filmet, betépve röhögtünk és üvöltöttünk az olyan mesterműveken, mint a *Le comiche 2*, habár nem vagyok benne biztos, hogy azért, mert annyira vicces volt, inkább csak, mert Luciano úgy nézett rám, mintha azt mondaná: jobban teszem, ha röhögök.

Aztán a tévét is kikapcsolom. Észre sem vettem, eljött az éjszaka. Gyorsan történik az ilyesmi.

Lefekszem, a plafon homályába meredek.

Könnyű megérteni, de mégis nehéz elhinni, hogy Ibrahim magamra hagyott.

Most már minden sötét.

†

Forgolódom. El-elvisz az álom, de ez az álom nem túl nehéz, nem nyom egészen bele az ágyba. Időnként a lábam megrándul, és arra eszmélek, hogy ez még az ébrenlét ködös határvidéke lehet, de már csak félig tudatosan nyugtázom a dolgot. Képek váltakoznak előttem, egyiket-másikat szándékosan képzelem magam elé (a múltról, a jövőről), minden más idegen filmként szivárog be.

Kezek ragadnak meg, embertestek között húznak, arctalan, sötét alakok ugrálnak dübörgő zenére, a távolban emelkedik egy könyörtelen alak, amely kimondja ítéletét.

Ezen a ponton észreveszem, hogy ébren vagyok, de a testem nem mozdul, hiába próbálkozom, nem történik semmi, és a mélybe tartok, most, gondolom rémülten, most megyek el, most múlik el.

Mégis kirántom magam belőle, erőszakosan, úgy ébredek ebből az egészből, mintha a magasból zuhantam volna erre az ágyra. Bágyadtan pislogok, ez csak a lakás, Ibrahim lakása, félhomályban, mindenhol csend.

Felkapom a telefonom, éjjel tizenegy van. Reflexből nyitogatom meg a kedvenc gyűlölt közösségi oldalakat, az első posztban, amit látok, anyám igyekszik megmagyarázni kedvenc politikusai legújabb védhetetlen aljasságát, hogy nem úgy kell azt érteni. Lezárom a telefont, és ledobom valahova a picsába.

Visszaalszom. Vagy csak azt hiszem. Barátok között vagyok, most ismét öten vagyunk, mint régen, visznek ki a sötétségből egy autó felé, egy hatalmas kastély felé, koronázási ceremónia lehet.

Nina lép közel hozzám, palástot terít a vállamra, ami eleinte kényelmes, úgy érzem, ez a gesztus fog felemelni, de mint mindig, most is tévedek.

A palást szorít, súlyos, összeroskadok a súlya alatt, erre ismét felrándulok az alvásból. Zúgó fejjel nézek körül, azt várom, hogy valami változik, de nem, ez még mindig Ibrahim üres lakása. Hallom, hogy valamelyik szomszéd lakásban reszelnek, egy nő jajveszékel, mint aki elveszítette az eszét, a maradék erőmmel elkiáltom magam, hogy ne vinnyogjon már, de sokra nem megyek vele.

Ismét hatalmas rángás fut végig a testemen, egy villanásra kapom fel a fejem – az előző álom volt tehát? Mikor van ez? Hány óra lehet? Csak álmodtam azt, hogy kijöttek a zsaruk? Miért van ilyen kibaszott meleg? Mi ez a forróság? Ez volna az? Majd elégetnek? Majd a kazán viszi tovább, amit a hús megkezdett?

Lerúgom magamról a takarót, kibújok a ruhámból.

– Majd most – motyogom. – Most lesz jó. Semmi baj. Nem haragszom.

Elalszom. Hosszú üresség.

†

Korán ébredek, kulcs zörgésére.

Álmatagon magamra kapok valamit, kibotladozok, látom, hogy az erkélyajtó nyitva, Ibrahim odakinn áll, lefelé néz.

Odamegyek, én is lenézek.

– Mit keresnek itt a rendőrök? – kérdezem.

– Családi perpatvar. Mellettünk. Mentők is jöttek, nem ébredtél fel? Egy nő beleütötte a férje fejét az ágynak az a… ami ott a végén van, bele a vasba.

– Ah. Nem. Nem ébredtem fel.

Biztos vagyok benne, hogy mindezt álmodtam. Sokkal korábban. Egy vízió volt. Ez az, nem a valóság, hanem a valóságnak az előérzete.

Mi vagyok én, próféta?

– Kérdezgetik a szomszédokat, van-e valami konfliktus, de azt mondják, ez ilyen szexuális dolog, én nem értek hozzá.

Nyomkodom a szemem.

– Én meg aztán főleg nem értek hozzá – mondom.

– Na, de jól van, gyere, hoztam reggelit. Még forró.

A konyhaasztalon valóban ott terpeszkedik egy meggyőző méretű doboz, benne puha zsemle, pasticciotto meg miegymás.

Rá is vetem magam, amíg Ibrahim összerak nekem egy bazi nagy habos cappuccinót a vagány kávégépével.

Aztán ahogy ott reggelizünk, észreveszem, mennyire jó kedve van.

– Minden oké? – kérdezem.

– Ó, igen.

Ettől valahogy nekem is jobb kedvem lesz. Aztán Ibrahim hátradől, és azt mondja:

– Izgalmas dolgok várnak ránk az életben, jó-Márton, egyetértesz velem?

– Én csak ezt a napot akarom túlélni, nagy kérés ez, Ibrahim?

Ő vállat von, megissza a kávéját.

– Mindig csak egyet – mondja.

– Mikor is megyünk Ináért?

– Délután. Ötkor.

A faliórára pillantok. Reggel kilenc sincs.

– Mit szeretnél addig csinálni?

– Elszalad az. Túl gyorsan. Csináljuk azt, amit te szeretnél. Már nincs ötletem.

A kezemet tördelem.

– Nekem lenne egy ötletem – mondom. – Ha még nem unod az autózást.

– Azt én soha. Mondjad csak, jó-Márton.

Rövid szünet után válaszolok.

– Lemennék a partra. Ebédelhetünk is ott. Torre dell'Orso, vagy legalábbis arra gondoltam. Nem vetted észre, hogy mindenhol jártunk, csak ott nem?

– Hm. Van ott valami különleges?

– Hacsak nem az emlékek.

Ibrahim mosolyog.

– Kedves, de az emlékek akkor maradnak különlegesek, ha nem próbálod újraalkotni őket, ezt nem tudtad?

A fejemet rázom, de nagyon ellenszenves képet vághatok hozzá, mert Ibrahim megadóan felemeli a kezét, és azt mondja:

– Jól van, lemehetünk, a tenger egészséges. Torre dell'Orso. Rendben.

A válasz megnyugtat, a készülődés izgalma pedig felülírja a felkészületlenség bizonytalanságát.

Még indulás előtt látom, ahogy Ibrahim átforgatja a fakockát az öröknaptáron.

Egy új nap. Az utolsó. December harmincegyedike.

Ha van is bennem aggodalom, elvárás, remény… bármi is legyen az, most jött el az idő, hogy elengedjem.

†

Rettenetes téli hideg van, tizennégy fok, ha hinni lehet az egyik kihelyezett kijelzőnek. A szél felveri a hullámokat, azok nekicsapódnak a szirtnek, és amott, a magasban, ott áll komoran az ősi, mozdíthatatlan *torre* is, ami megmaradt belőle. Csonka és torz, már azt sem mondaná meg róla az ember, mi lehetett egykor a funkciója. Nyilván én utánanéztem, hiszen én mindennek utánanézek, még akkor is, ha az életemet ezek a kis információk semmivel sem viszik előrébb: ez a torony egykor bronzágyúnak adott otthont, még a tizenhatodik században. Tessék, a műveltségem határtalan.

Félek, nem helyénvaló innen szemlélni. Így alulnézetből olyan kicsinek és magányosnak tűnik.

Folynak a könnyeim, el is kezdem törölgetni, de Ibrahim észreveszi, és megkérdezi, mi a baj.

– Olyan más… olyan más, Ibrahim. Nem is tűnik igazinak.

– Én…

– Igen, te megmondtad. Mást is mondtál, és mindig igazad volt. Ez már az, Ibrahim? Ez már a valóság? Ez már a végső jelentősége a dolgoknak? Hivatalosan is felnőttem?

– Nem értem, miről beszélsz.

Leesik, hogy talán én sem értem. Ismét a tornyot nézem. A kora csupán egy adat, nem láthatjuk már, milyen volt újan, sem azt, hogy milyen volt ez az egész hely annak idején, milyen volt az élet errefelé. Azoknak az embereknek a dédunokáira sem emlékszik már senki. Mintha meg sem történtek volna. Maradt egy torony. Annak is csak a fele.

Arról beszélek, hogy az idő mindent elintéz, mondanám Ibrahimnak, ha annyira fantasztikusan eredeti elképzelés volna, de már a lehetőség is illan: megyünk tovább, bekapunk még valami desszertet ott fent.

Később csak téblábolunk a zárt boltok, rézszínűre festett zsalugáteres ablakok és mélán parkoló autók között, még egyszer ott a torony mellett visszatekintünk arrafelé, ahol az előbb jártunk, végig a parton, aztán a tengeren.

Lehunyom a szemem, arra számítok, hogy a tenger sós illatát érzem majd, de nem, csak a bűzt, amit az emberek hagynak maguk után.

– A csillagok, mindig a csillagok – mondom.

– Hm?

Kinyitom a szemem. Elmagyarázom Ibrahimnak, hogy amikor lehunyom a szemem, fehér pontok ezreit látom, ami olyan, mintha a csillagok között utaznék.

– És?

– Azt hittem, hogy ez természetes, de nem mindenkinél ilyen erős. Senki nem tudja, mitől van. Azt mondják, olyanoknál van ez, akinek izgágák a neuronjai.

– Izgágák?

Bosszúsan rugdosom a korlátot, ami a járdát választja el a szirttől.

– Néha, amikor ébredek, villanásokat látok. Meg hajlamos vagyok a migrénre. Úristen, annyira selejtes vagyok.

– Azt nem tudom, de biztosan izgága vagy.

– És akkor ezzel most mit csináljak? – fakadok ki.

– Ha tudsz, nyugodj meg. Még fiatal vagy. Én már annyira nem. Nézd, a hajam szürke már.

– Dehogyis szürke.

Ibrahim csak mosolyog.

A járdán és a korlát mögötti fakó, füves területen eldobált cigarettacsikkeket, papírokat, üvegeket látok. Mennyi idő lehet valakinek összeszedni mások után ezt a sok szart? Zsibbadt tehetetlenség telepedik rám.

– Mi zavar igazán? – kérdezi Ibrahim.

– Gondolod, hogy zavar valami?

– Mindig is látszott rajtad.

Bólogatok. Rázom a fejem, majd megint bólogatok.

– Tudod mit? Neked meg merem mondani, nyíltan,

egyenesen, mert mások csak úgy vesznek komolyan, ha nagyon kifacsartan mondom a dolgot. Igenis, és most figyelj, azt hiszem, nekem totálisan végem van. Nincs semmi, ami előre visz. Ez normális? Szerintem ez nem normális. Hiszen annyi a tennivaló. Még a Terminátort sem láttam.

– Ha nem is normális… – Ibrahim tétován gesztikulál. – Azt hiszem, természetes.

– Nem csak én érzek így?

Ő most a tenger felé néz.

– Sokan éreznek így. A világ most bizonytalan. Nem jók a kilátások.

– Nem, ja. Azok nem jók.

A tenger is mintha egyre vadabb lenne, bár nem akarom kimondani a nyilvánvalót. Hiú gondolat, hiszen a természet nem a mi gondolatmenetünket központozza, hanem csak úgy maga miatt van.

– Nem csak a fiatalabbak érzik ezt – mondja Ibrahim. – Valami megváltozott, az egész világon. Az emberek elfordulnak, nem akarnak tudomást venni róla. Nem mernek álmodni sem arról, hogy jobb is lehetne. Persze, talán semmi sem rossz. Talán minden az. Kik vagyunk mi, hogy ezt eldöntsük?

– Na várj, nem te szoktad nekem mondani, hogy *ne filozófiázzak*? Akkor most mi van?

– Semmi. Ugyanazt mondom. Itt ácsoroghatunk egész nap, mi lesz tőle jobb?

Ismét a tengert nézem, megbabonáz sötét szépsége, felfoghatatlan nagysága és mindaz, amit meg sem mutat magából.

– A tenger megvár – mondja Ibrahim, majd közel hajol hozzám, úgy mondja cinkosan: – Akkor is itt lesz, amikor már ránk sem emlékszik senki.

Majd nevetgél, mint egy mindent értő szerzetes.

– Oké – mondom rekedten.

– Na menjünk innen. Ez a hely nem tesz jót neked.

†

Robogunk valahol két kisebb település között, amikor egy láthatatlan erő arrébb rántja az autót, a zajt szinte nem is veszem észre, csak egy szembejövő kisteherautó lámpájának villogását, a fék csikorgását mögöttünk, Ibrahim hozzá nem méltó módon káromkodik, jobbra húzódik, lassít.

– Mi a franc? – kérdezem.

– Mi, mi? – morogja ingerülten. – A kerék.

– Defekt?

– Gondolom.

A semmi közepén vagyunk. Szomorú olajfák és kaktuszok ácsorognak az útmenti kőkerítéseken túl. Az egyik mellékút szélén állunk meg.

– Nem magánterület? – nézegetek ki az ablakon.

– Kibírják addig.

Nyílik is az ajtó Ibrahim oldalán. Nem szórakozik, azonnal felméri a helyzetet. Amikor visszatér, arca gondterhelt.

– Én ezt nem tudom megoldani egyedül.

Úgy néz rám, mintha én tudnám.

– Mi? Akkor most mi lesz?

Ibrahim látványosan mérlegelgeti a lehetőségeit, majd azt mondja:

– Telefonálok egyet.

– És?

– Ismerek valakit, aki ismer valakit.

– Remek.

Én is kiszállok, támasztom az autót, amíg Ibrahim telefonál. Milyen sokat autózunk, ilyeneken töprengek. Nincs nagy forgalom errefelé. Apró, lakatlan birtokok sora. Kis viskók. Hunyorgok. Szemben fakó színű kis épület. Valaki egy kaszát támasztott az oldalának. A fű itt ilyenkor is zöld és növekszik.

– Márton!

Odanézek.

– Mi az?

– Szerencsénk van. Egy óra múlva itt van.

– *Egy óra?*

– Autómentő nem érne ki olyan gyorsan. Ma? Biztos nem. Nagyon szerencsések vagyunk.

Zsebre dugom a kezem. Reflexből cigarettát keresek, de hát nincs.

– Értem – mondom.

Elhagytuk Melendugno városát. Az úttesten valami szét van kenve, talán egy állat teteme, vagy étel, nem tudnám

megmondani. Mellettem egy apró fehér tábla figyelmeztet, hogy tilos vadászni.

Aztán felnézek egy ütött-kopott hirdetőtáblára, kicsivel mögöttünk.

A plakátot már csíkokban leszabdalták, egy részét elkoptatta az idő, de még mindig látni lehet, hogy a helyi nyári attrakciót hirdeti.

Az egyetlent, a legfontosabbat.

Egy polip mosolyog rám. Alatta girbe-gurba, sárga betűk: *SAGRA TE LU PURPU*.

Csak bámulom ezeket a szavakat, tompán, bután.

Hol van már az a nyár?

– Inkább üljünk be – mondom.

Ibrahim biccent.

Beülünk a kocsiba, csapódik az ajtó. Hosszú másodpercekig csend. Ibrahim töri meg.

– Márton…

– Igen?

– Tényleg írtál egy könyvet? Egy kilencszáz oldalas könyvet? A polipról?

Ide-oda mocorgok. Mintha nyikorogna az ülés.

– Képekkel együtt – mondom aztán. – Kettes sorközzel. Igazából nem is én írtam, csak összeollóztam más könyvekből. Tudod, már régen volt ez.

– Ah. El lehet azért olvasni?

Hátradőlök. Próbálom felidézni, mikor és hol láttam a fájlt utoljára.

– Szerintem már nincs meg. Nem tudom. Amúgy sem akarnám, hogy bárki lássa.

Ibrahimra pillantok, csalódottnak tűnik. Nem csak úgy tesz, valószínűleg tényleg az.

– Ez van – mondja fáradtan. – Azt beszélik, a meg nem született remekművek a legjobbak.

– Tényleg ezt beszélik?

– Nem.

Sóhajtok.

– Most ez honnan jött?

– Nehéz látni, hogy… hogy feladod a dolgokat.

– Szerinted feladom?

A kormányt babrálja, mintha még mindig vezetne.

– Volt benned valamiféle szenvedély. Nagyobb. Szoktak lenni a könyvesbolt kirakatában ezek. Professzor doktor. Mindenféle téma. Emberek megcsinálják, amit meg akartak csinálni.

Komoran meredek magam elé.

– Igen, van olyan is – mondom. – Nézd, Ibrahim, én ebből az egészből kiestem. Mit tudok felmutatni? Joó Márton és *doktor* Joó Márton PhD között semmi különbség. Csak betűk. Nem megyek vele semmire.

– Ennyire rossz a helyzet?

Vállat vonok.

– Nem tudom, mit is vártam. Olyanok között találtam magam, akik életvitelszerűen rongálják a könyveket azokkal a hülye neonos szövegkiemelő filcekkel. Ibrahim,

én csak azzal szerettem volna foglalkozni, ami a szenvedélyem, de ha senki mást nem érdekel, mit nyújthatok én a világnak?

Ibrahim rám mutat.

– Te? Magadat. Ami több, mint amit a világ nyújthat neked.

Elhúz mellettünk egy robogó. Rém magányos jelenségnek tűnik.

– Mármint társadalmi hasznosságra gondolok – mondom aztán.

– Ó igen, addig ismételgetik ezt, amíg el nem hiszed magad is, nem? Jó-Márton. Én csak egy üzletember vagyok, de még én sem hiszem el, hogy amit te hozol létre, kevésbé hasznos, mint akikkel én fogok kezet. Azok a kezek nem tiszták.

– Gondolod?

– Mindig is így volt. Először a művészekre és tudósokra mondják, hogy haszontalanok. Aztán mindenkire, akiket bármikor lecserélhetnek. Mégis, olyanok zsebei telnek, akik egész életükben bántanak másokat. Miért van ez? Ilyen emberek számára akarsz hasznos lenni? – Ibrahim közelebb hajol. – Azt akarják, hogy feladd. Nem fogod megtenni. Akkor sem, ha elfáradtál.

Bután bámulok rá. Mondanék valamit, de most semmi kedvem egy ilyen polémiához.

Elfordulok.

Abban igaza van, hogy elfáradtam. Nem mintha évtizedek eróziója lenne a dologban. Nevetségesen kevés év választja el a fiatalságot a teljes elfáradástól. Vége az

útkeresés éveinek, megtaláltuk az utat, ez az, ennyi, csak még több ugyanabból. Marad a kétkedés, de már nincs mit keresni, mert soha nem is volt. Azért ezt illene megtanítani az általánosban. Mint az adózást.

Miről is beszélt Ibrahim?

– Azt hiszem… azt hiszem…

– Márton.

A fejemet ingatom.

– Nézd, nem akarom ezt a negativitást, de őszintén nem akarom. Csak úgy megtörténik velem, érted?

– Lehet.

– Értékelem, hogy segíteni akarsz.

– Bárcsak tudnék.

– Talán eljön az a nap is.

– Talán.

– Pár napja vagyok itt, de már itt tartunk – mondom.

– Mint a házasok – nevet fel Ibrahim.

Megsimogatja a kormányt, majd elkomorodik.

– Mi az? – kérdezem.

– Hiányozni fog ez az autó.

– Hogy érted?

– Sokszor hagy már cserben. Itt az ideje elengedni. Márton, nem olyan rossz a változás, nem akartam rosszat mondani.

– Nem is mondtál rosszat.

– Lehet, hogy elmegyek.

– Mi?

Hosszú csend.

– Nem csak az autót akarom lecserélni, tudod.

Most már egész testemmel odafordulok.

– Hogyhogy elmész? Hogy érted, hogy elmész?

Ibrahim a visszapillantótükröt igazgatja.

– Van egy… lenne egy állás, Stuttgartban. Jövőre. Nem azonnal, de hamarosan.

Egy ideig nem beszélünk, próbálom emészteni ezt az információt.

– Van köze ahhoz, hogy elmentél éjszaka?

– Egy kicsi.

Próbálom kitalálni, hogy most ez meglep, vagy sem. Azt hiszem, inkább igen. A kérdések sokasága közül egyet sem tudok feltenni, egymásra licitálnak, tolakodnak, egymásba gabalyodnak, mint a bolognai spagetti.

– Nem kell beszélnünk róla – mondja Ibrahim. – Most nem.

Ez talán azt jelenti, hogy nem is akar, így nem is erőltetem.

Nézem a kietlen vidéket, és arra gondolok, hogy talán már nem is fogjuk ezt megbeszélni, mielőtt elválnak útjaink.

†

Az ígért egy óra helyett másfél óra telik el, két fiatal, sötétbarna bőrű, rövidre nyírt hajú csaj érkezik egy régi, platós teherautóval. Portugálul beszélnek Ibrahimhoz, semmit nem értek belőle.

Tehetetlenül fel-alá sétálgatok az autó körül, amíg kereket cserélnek. Miért nem segítek? Miért nem tudok segíteni? Hogy lehetek ennyire szerencsétlen?

Kik ezek az emberek?

Ibrahim végül mosolyogva búcsúzkodik, integet.

Megyünk tovább.

– Hány nyelven beszélsz te? – kérdezem.

– Négy – mondja. – A törökkel együtt öt.

– Komoly.

Az autó halkan búg. Elfordítom a fejem, odakint csúszik a táj.

Vannak itt még fák.

Az ágak felnyúlnak egészen az égig. Az égben fényeket veszek észre. Egy vidámpark lehet ott. Óriási kerekek keringenek. Egy köteg papír van a kezemben, be akarom tenni a kesztyűtartóba, de az egy szendvicssütő. Ibrahimra néznék, de nem ő vezet, hanem az apám. Betört, véres fejjel röhög maga elé, miközben a hátsó ülésen két nő dulakodik egymással. Mire megkérdezném, hogy mire véljem ezt, apám egyenesen felém fordul, és azt mondja: én is úgy haltam meg, mint te.

Felriadok, most már Ibrahim lakása előtt áll az autó.

– Mi a fasz? – pislogok.

– Nem akartalak felébreszteni.

Felhúzódok, kirángatom a biztonsági övet a helyéről.

– Most ez komoly?

Kiszállunk.

Ibrahim nem érti, miért vagyok zaklatott. Miért is értené, ő nem látta ezt a Stephen King baromságot, amit én.

– Mi a baj? – kérdezi.

– Mi a baj? Semmi. Mi lenne. Szeretnék tudni valamit.

– Igen?

Szédülten tekintgetek jobbra-balra.

– Nem kell még mennünk?

– Még sok időnk van.

– Soha nem ér véget ez a nap?

– Te akarod, hogy véget érjen?

– Mégis miféle kérdés ez?

Szemben, a kis téren különös alakok vonulnak, ünnepi fehérben-feketében. Megint azt hiszem, hogy álmodok, de aztán észreveszem, hogy apácák libasorban.

Az épület bejáratánál megtorpanok, mielőtt Ibrahim kinyitná az ajtót.

– Én csak… én csak… olyan, mintha egyhelyben köröznénk folyamatosan – mondom remegő hangon. – Egy kicsit nekem most… Maradhatok egyedül?

Ibrahim felvonja a szemöldökét.

– Egyedül? – kérdezi.

Idegesen hátra-hátrapillantok.

– El akarok menni, sétálni. Öt perc. Tíz, oké? Negyed… fél óra múlva visszajövök.

Ibrahim a vállát vonogatja.

– Oké.

Elszakadok hát Ibrahimtól, elindulok a semmibe. Később leülök egy padra, kifújom magam.

Lehet, hogy tényleg be vagyok ragadva valamiféle végtelen körforgásba, amelyből csak kitérőket lehet tenni. Mégis mire várok? Valami nagy revelációra? Mit szoktak ilyenkor tenni az emberek, miféle szakrális eszközhöz folyamodnak?

Előveszem a telefonom.

Ostobán bámulok rá. Egy nem fogadott hívás.

Klaudia.

– Mi a franc.

Felállok, mert mi mást tehetnék, de akkora lendülettel, hogy kiesik a kezemből a telefon. Arccal lefelé, ahogy mondják. A kőre.

– Ó, bassza meg. Bassza meg.

Felkapom, nem is kell több másodperc, hogy beigazolódjon: ripityára tört a kijelző. Tapogatom, nem igazán tudok semmit sem csinálni vele.

– Most ugye szórakozol…

Indulatos hang jön ki belőlem, pedig sokra nem megyek vele. Oldalra pillantok, észreveszem, hogy a szomszédos padon egy szigorú tekintetű öregúr bámul engem.

Intek neki, és valamiért kiszalad a számon:

– *Ciao.*

Bizonytalanul visszaint.

Barátságosak errefelé az emberek.

Visszanézek a telefon kijelzőjére. A tükörképem bámulom, a repedés első, vastagabb ága átszalad a homlokomon, majd kivirágzik az arcomon.

Én is úgy haltam meg, mint te.

Lassan, szégyenteljesen teszem zsebre. Feltámad a szél, az ég még mindig hamuszürke.

Giorgio bácsi temetésére eljöttem, apámét kihagytam. Nem volt értelme odamenni. Hány ember életét tette tönkre azzal, hogy részegen beült a volán mögé? Nem is akarok belegondolni. Nem az én gondom, de azért mégis, valahol az enyém. Leszivárog hozzám is a felelősség, vagy nem is tudom.

Ibrahim lakása felé fordulok. Nem is egy körforgás ez, hanem egy örvény, egy spirál, még a kitérők sem mentenek meg.

Elhatározom, hogy visszamegyek.

Nem beszélgetünk már fontos dolgokról, készülünk a hosszú útra. Ahogy esteledik, egyre nyugodtabbá válok.

Elérkezik az óra, én pedig ott vagyok, szemtanúként. Bámulom a faliórát.

– Nem vesztegethetjük tovább az időt, Ibrahim – mondom. – Ugye? Nem halogathatjuk tovább. El kell indulnunk.

– Nincs nagy dráma, Márton.

Ebben egyetértünk. Mégis, a lépcsőházban azt mondom halkan, Ibrahim talán meg sem hallja:

– A kis dráma is lehet végzetes.

†

Nina nyit ajtót, tökéletesen testhez simuló egyrészes fekete ruhában, fekete harisnyában, még a sminkje is fekete.

– Hogy nézek ki? – kérdezi.

– Mint egy özvegy – szólalok meg.

– Lehet, hogy tényleg az vagyok, hm?

Mintha kacsintana, de lehet, hogy csak képzelem.

Ahogy megyünk az Audi felé, megkérdezem, hogy a kutyája rendben lesz-e.

– A tűzijátékok, meg mit tudom én – mondom. – Gondolom, lesznek.

– Már le is passzoltam – mondja. – Kedves, hogy megkérdezed.

Felkapja a kabátját, zárja az ajtót, én meg mutatom neki az autót.

– Előre, hátra?

Oldalba bök.

– Még mindig itt tartunk?

– Öh…

– Ülj hátra velem, Márton. Mintha kerülnél engem.

Vonakodva beleegyezek. Nyitom neki az ajtót, mint egy úriember.

Ahogy beülünk, Ibrahim odamorog nekünk valamit.

– Én is téged – mondja Nina. – De figyelj, ma nagyon érdekes embereknek mutatlak be. Ami azt illeti… Valakiért még el kell mennünk, oké? Útba esik. Nem lenne gond?

Ibrahim hátrafordul.

– Csak úgy, idegeneket beengedjek az autómba, hm, Nina?

– Na, ne csináld már. Neki több oka van a bizalmatlanságra.

Ibrahim sóhajt, a kormány felé fordul.

– Vajon miért is gondoltam, hogy könnyű lesz ez? – mondja, majd indítja az autót.

Ninára pillantok, ő csak mosolyog.

Félúton megállunk tankolni. Ibrahim kiszáll, matat, aztán elmegy fizetni. Mintha éledezne a forgalom az utakon.

Csend van. Mellettem Nina mocorog.

– Másnak látsz, igaz? – kérdezi. – Igazad van. Te nem vagy más, én viszont nagyon.

Odafordulok, tanulmányozom furcsa mosolyát.

– Nem hiszem, hogy többet változtál, mint én – mondom.

– Jobb lenne, ha Klaudia is itt lenne. Sok mindent mondhatnék neki.

Én is ezt szeretném, de nem mondom ki. Igyekszem leplezni, hogy mennyire kizökkentett ez a felvetés.

– Nincs itt. Tudod, hogy találd meg, bármikor beszélhetsz vele.

– Mégiscsak van valami baj.

– Hogy érted?

Kicsit közelebb hajol, már-már suttogja:

– Megcsalt?

– Mi? Nem.

– Te csaltad meg?

– Nem. Nina… nem minden a szexről szól. Senki nem csalt meg senkit.

Közelebb húzódik.

– Szerintem hazudsz.

Egy pillanatra megérinti a karom. Elhúzódok. Azt lesem, hol van már Ibrahim. Aztán sóhajtok, és azt mondom:

– Oké, Nina, az az igazság, hogy én vagyok a hibás. Féltékenykedtem. Elég gyakran. Okkal vagy sem, nem tudom, de egyik lehetőség sem vet rám túl jó fényt, nem igaz? – Ránézek. – Jobb élete lesz, ha nem vagyok ott. Én csak… én csak… nem hagytam, hogy az legyen, akinek lennie kell.

Nina mereven bámul, majd arca eltorzul és bébihangon gügyögi nekem:

– Ó, Marci, micsoda-micsoda szappanopera. Gyere ide!

Ölelésre nyújtja a kezét.

Mérlegelem, mi rossz történhet, de végül is, mindegy.

Belezuhanok a karjaiba és ott maradok egy hosszú pillanatra. Hallom, ahogy veszi a levegőt. Azt is, ahogy a szíve ver. De lehet, hogy inkább az én szívem. Ninának dióillata van.

Ibrahim közben visszaérkezik, és mi elválunk egymástól.

– Kössétek már be magatokat – mondja, és hátradob egy zacskót. – Hoztam pisztáciát.

†

Lassan és észrevétlenül kúszik az autó a parton, mint egy sikló a nyári árnyékban.

– Itt lakik – mutatja Nina.

Ibrahim befordul a kocsibejárón. Különös kis vidéki ház, félreeső, szerény. Nina nem sok mindent mondott el az ismerőséről, de mielőtt megérkeztünk, végig azt hangsúlyozta, hogy a barátnője, és hogy viselkedjük rendesen.

A ház mellett kis kerítés fut, egy kisebb zárt területet alakítottak ki az udvaron belül. A kerítésen túl két kecske bámul ránk.

– Én a kocsiban várok – mondja Ibrahim.

Ninával kiszállunk, belém karol, úgy megyünk, mint fiatalok a szalagavatóra.

Becsengetünk, egy rendkívül alacsony öregasszony nyit ajtót, még a mellkasomig sem ér fel, hirtelen nem is tudom, mennyire illetlenség így lefelé bámulni rá.

Az öregasszony lassan végigmér, és beszélni kezd. Leccei dialektus, csak a töredékét fogom fel. Először feltartja a kezét, majd mutatóujjával a ház belseje felé mutogat, látszólag rossz néven veszi, hogy betolakodunk az otthonába.

Rekedtes hang kiabál ki, és hamarosan meg is jelenik egy magasabb, farmerdzsekis nő. Csókot ad az öregasszony arcára, aki zsémbesen becsukja az ajtót, ahogy Nina és barátnője összeölelkeznek.

Csak ezután fogunk kezet.

– A nevem Daniela – mondja. – Én vagyok a kulcs!

Alkarján apró tetoválást pillantok meg:

– Nélküle nem jutnánk be – magyarázza Nina.

– Aha – mondom, és kezet fogunk. – Márton vagyok.

– Ki ez, valami külföldi? – kérdezi Daniela.

– Magyar.

– Értem. Na, gyertek. Elszívhatunk egy cigit indulás előtt? Elszívunk egy cigit.

Nina már bele is egyezik, mielőtt tiltakozhatnék.

Rágyújtanak a fal mellett, kínálnak engem is, a fejemet rázom.

– Szóval magyar, mi? – kérdezi Daniela.

– Figyelj, bármit is gondolsz…

– Hé, nyugi, én tudom, hogy egy nemzet nem az egyén tükre. – Komoran beleszív a cigarettájába. – Ami azt illeti, bírom a fajtádat. Legalábbis a nyelvet. Nem osztogattok nemeket minden tárgynak és névmásnak. Az olasz nyelv… megköt, definiál. Teljesen bináris. Az öreglány legalább azt megérti, hogy nő vagyok, ezért is élek vele.

– Az jó – mondom, töprengek a hallottakon. – Igen, magyarul tényleg más minden, ez az egy előnye megvan, ha más nem is. Illetve, káromkodni is jó.

– Ó, igen, indulat van benne, panache. Földi. Igazi. Nem beszélem a nyelvet, de amit mondtak, nagyon vicces. Közvetlen. Az olasz… hogy mondjam, van benne egy kis távolságtartás. Isten és állatok, meg a többi. Nagymamám kiakad ezekre, nagyon vallásos.

– Pedig az állatok szépek.

Megcsapja a vállam.

– E! Ezt mondom én is. A maga képére! Lehet bármilyen állat, ha úgy akarja, nem?

Egy polipra gondolok, nagyobbra, mint a bolygó.

– Lehet – mondom. – Te is hívő vagy?

Daniela látszólag jól szórakozik ezen.

– Ez jó. Ő az én bírám, meg a többi hülyeség. Hahaha!

Ninára nézek, de ő csak mosolyog. Annyira lazán támasztja a falat, mintha hazaért volna, vagyis inkább mintha mindig is ez lett volna az otthona.

Cigizgetnek, csevegnek olyan sztorikról, amelyeket nem értek, de Daniela mintha észrevenné, hogy ideges vagyok, ezért nekem szegezi a következő mondatokat:

– Na akkor, mondom, mi van. Nina azt mondta, jó arcok vagytok. Elhiszem neki. Már korábban is beszélt rólatok, régen, szinte el is felejtettem. Nem gondoltam, hogy ez a tényező szerepet játszik majd valaha, de ilyen a rendetlenség természete, kell mindig *egy* ismeretlen.

– Ó.

Ibrahim autója felé pillant, majd közelebb hajol.

– Hiszek Ninának – mondja. – De ez egy érzékeny társaság. Befogadjuk azokat, akik eltévedtek. Te olyannak látszol, aki teljesen eltévedt.

– Nagyon szépen köszönöm – mondom. – Mármint a befogadást.

– Gondolom, tudni szeretnél néhány dolgot.

Ezermillió dolgot szeretnék tudni, de megrázom a fejem.

– Nem is tudom. Lesz kaja? Csak, mert még…

Ibrahim dudájára rezzenünk össze.

Ninàék eldobják a cigit. Visszamegyünk a kocsihoz. Mi ketten Ninával hátra ülünk, Daniela meg előre, Ibrahim mellé.

Ahogy elhelyezkedem az ülésen, látom, hogy hosszan néznek egymásra. Bárcsak tudnám, mire gondolhatnak. Aztán mindketten egyszerre fordulnak hátra, mintha tőlünk várnának választ, mit gondoljanak.

– Nem örülök – mondja Ibrahim. – Ebben az autóban nagyon-nagyon régen nem volt cigiszag.

– Menj már – mondja Nina. – Te akartál annyira sietni, simán kiszellőztünk volna.

– Ez a csávó végig ilyen lesz? – kérdezi Daniela.

– Oké-oké, ne kezdjük feszkóval az estét – mondom, majd lopva Ibrahimra pillantok. – Baj lenne, ha végig ilyen lenne?

Mindketten sóhajtva fordulnak előre.

Mozdul a kulcs, indul az autó tovább, az ismeretlenbe.

†

Később mintha Daniela is kényelmesebben beszélne magáról, Ibrahim látszólag tolakodó kérdéseire is oldottan válaszolgat. Folyamatosan fecseg.

– Eleinte *schwa*-t használtam – mondja. – Megfordítottam a betűt, így, *hue!* Egy ismerősünk, Michelə is így tett. Csak tudod, megtetszett, mert kifejező volt. De nem az igazi.

Nem, én Daniela vagyok, és kész.

– Papíron is megoldottad? – kérdezi Ibrahim. – Személyi igazolványon?

– Mi vagy te, valami zsaru?

– Kíváncsi.

– Vagy talán… adóellenőr?

Ibrahim szigorúan belenéz a visszapillantó tükörbe.

– Nina, mondjad már el neki, ki vagyok.

– Én honnan tudjam, te ki vagy? Évekig hozzánk se szóltál.

– Oh, miért, ti szóltaltok?

– Ki az a *mi?*

Semmit nem tudok hozzászólni ehhez a beszélgetéshez. Mereven, már-már zsibbadt arccal bámulok magam elé, talán azt várom, hogy felébredjek, mert ez tuti, hogy valami elbaszott álom, amit az elsózott sformatini okozott, hamarosan kiderül, hogy még mindig ott fetrengek Ibrahim lakásán, vagy talán Budapesten, vagy a szülőszobán, nulla éves fejjel.

Nina fordul hozzám.

– Letérünk a járt útról, de ennek nem kell fájdalmasnak lennie.

– Nekem nem baj – mondom.

– Ibrahim…

– Ő mindig több felelősséget érez, mint mi együttesen, ilyen a természete.

– Igen, ő ott volt melletted, amikor rohantál.

– Rohantam? Mikor?

Nina buján mosolyog.

– Remélem, ma nem futsz el – mondja.

Ibrahim felemeli a kezét, mintha ezzel jelezné, hogy talán abba is hagyhatjuk.

Daniela mond valamit, hamarosan fordul az autó, egy olyan városka peremén haladunk, amely egészen kihaltnak tűnik.

A település végén található vendéglőnél fordulunk be, kihalt az egész, de van itt egy magas lámpaoszlopokkal szegélyezett parkoló, néhány paddal, ennyi.

Itt állunk meg.

– És most? – kérdezem.

– Innen gyalog megyünk tovább.

– Messzire?

Daniela a nyakát nyújtogatja.

– Nem túlságosan – mondja.

†

Magunk mögött hagyjuk a kivilágított parkolót, és rálépünk a sötétség útjára.

A parttól nem túl messze, sziklaszirteken kanyargó ösvényen araszolunk, libasorban, másképp el sem férnénk. Fölöttünk különféle gazdagon kivilágított házak állnak, az egyik ilyen épületnek a teraszrésze pont a fejünk fölött húzódik, halljuk a csevegést, az italozást. Vendégség, mulatság.

Itt minden épület a tengerre néz. A tenger nyugodt, mint a sír.

Egyikünk sem szólal meg, csak miután már magunk mögött hagyjuk a terasz alatti ösvényt.

– Betolakodónak érzem magam – mondja Ibrahim.

– Azok is vagyunk – mondja Daniela. – Fantomok.

– És ha észrevesznek minket? – kérdezem tőle.

– Nem fognak. Ők fent vannak, mi lent.

– Mégiscsak az ő területük – mondja Ibrahim.

Daniela rövid mérlegelés után megszólal:

– Minden az övék. Mégis azt hiszik, ők a láthatatlanok, itt, a peremvidéken. Észrevétlenül léteznek, de csak azért, mert az emberek nem akarják őket észrevenni. Így hát ők sem akarnak másokat. Ilyen egyszerű.

– Hol vagyunk egyáltalán? – kérdezem.

– A csendes végeken – mondja Daniela. – Ahol a hatalom is elrejti igazi természetét.

Egy ideig töprengek ezen, aztán úgy döntök, inkább nem feszegetem ezeket az enigmákat, mert túl korán kiég az agyam.

– Erre gyertek – mutatja Daniela.

Követjük a part vonalát, amíg egészen keskennyé nem válik az út. Itt ismét a szárazföld irányába fordulunk, felfelé egy újabb szűk ösvényen. Még egyszer a tenger felé pillantok, figyelem a partvonalat, az abból kiszökkenő turzást, magát a vizet: a távolban apró, ragyogó hajók úsznak.

– Egy kicsit meredek lesz itt – mondja Daniela. – De ügyesek vagytok.

– Ahova megyünk, oda többen mennek, ugye? – kérdezi Ibrahim. – Mindenki azt az utat teszi meg, amit mi?

– Még két irányból lehet megközelíteni. Az egyik be van kamerázva. Van, aki már egy hete ott van.

– Egy hete?

Errefelé semmi sincs már kivilágítva, a sziklákat kisvártatva fák és talán gyümölcsöskertek követik. Elhanyagoltak. Hamarosan egészen sűrű növényzet között tapossuk a köveket.

– Biztonságos ez a hely? – kérdezem.

– Mi a baj?

– Semmi.

Idegesen nézelődök körbe. Biztos vagyok benne, hogy mindenféle banditák meg busók bujkálnak a bokrok között.

– Van nálam fegyver – mondja Daniela.

– *Mi?*

– Csak viccelek.

– Ah.

Valahogy nem érzem viccesnek. *T*énleg csak viccel?

– Legalább valami lámpát szereltek volna ide – motyogom.

– A sötétségnek is megvan az oka – mondja Nina.

Nyilván.

Ibrahimhoz fordulok, talán ő majd együtt rezeg a paráimmal.

– Jól vagy? – kérdezem.

– Mozgásban kell lenni – mondja. – Igen, ez most jól esik.

– Oké.

Magasra tartunk, és egyre sötétebb van, de most már kezdem összerakni, hogy hogyan is nézhet ki ez a birtok.

Az égben a fényes hold függ némán. Sivár a táj. A kőkerítés tetején girhes macska bámészkodik.

Mindezek mögött pedig már látom a célt. Hatalmas, méla épület a horizonton, fent a dombtetőn. Itt már romos kőkerítések terelnek minket az antik birtok centruma felé. A sötétben riasztó alakok derengenek, talán szobrok, lehajtott fejű, démoni alakzatok.

A kőkerítés nyitott kapuján átjutunk valahova, ami egyfajta hátsó udvarnak tűnik. Most ott állunk, négyen, egy óriási, több szintes, elhanyagolt kúriával szemben, ami lehet akár egy középkori kastély, de egy hetvenes években felhúzott luxusvilla is. Ebben a sötétségben nem tudom kivenni, mi az igazság.

Az épületek is másképpen öregek errefelé.

Daniela csípőre teszi bal kezét, hogy a jobbal az épület felé inthessen.

– Hát, itt vagyok – mondja. – Mindenkit szeretettel vár a Cangrande-ház.

Hideg szél támad.

– *Cangrande* – mondja Ibrahim. – Emlékszem erre. Mégis, kié most?

– Már évek óta elhagyatott – szól közbe Nina. – A ház jelenlegi tulajdonosáról nem sokat tudni. Azt mondják, intézetben tartják. Mentális zavarok.

– Azt mondják? – kérdezem.

– Senki nem tud konkrétumot.

– De…

Mozgást látunk. Apró állat iszkol.

– Rengeteg a macska errefelé – mondja Daniela. – Hé, magyar, mi a baj?

– Semmi – mondom. – Nem hittem volna, hogy ilyen helyen kötök ki.

Majd Ninára gondolok, és rájövök, hogy hát kurvára de.

Ibrahimot viszont látszólag még mindig izgatja a ház tulajdoni körének rejtélye.

– Pietro Cangrande, igaz? – kérdezi. – Nem is meglepő. Itt voltak gyilkosságok, nem?

– Ja. – Daniela a ház felé biccent. – Odabent.

Megmerevedek.

– *Milyen gyilkosságok?*

Úgy néznek rám, mintha valami teljesen egyértelmű dolgot nem tudnék.

– Nyugi – mondja Nina. – Ez régen volt.

– Oké – mondom. – Semmi gond.

Valójában a legszívesebben visszafordulnék. Kitolatnék az országból, de még a kontinensről is.

Közelebb megyünk a házhoz, mintha valami fény derengene a bedeszkázott ablakok sötétjében.

– Odabent azért lehet majd valamit látni? – kérdezem.

– A lámpákat nem kapcsoljuk fel – mondja Daniela. – Ha nem muszáj, nem hívjuk fel magunkra a figyelmet. Alternatív eszközeink vannak.

Az egyik hátsó ajtóhoz simulok.

– Alternatív? – kérdezem.

Megfogom a kilincset, feszegetem az ajtót. Nem mozdul.

– Nem ott megyünk be – mondja Nina.

– Hát hol?

– A kriptánál – mondja Daniela.

Erre már reagálni sem tudok.

Mindenféle gazokon mászunk keresztül, van itt törmelék, kidőlt fa, szerintem állatok tetemei is. Egy rossz állapotú lépcsőn keresztül egy feltört ajtóhoz jutunk, az egy üres alagsorba vezet.

Daniela a telefonjával világít előttünk, árnyak nőnek-zsugorodnak, mintha táncolnának a falak is. Egy lelakatolt, rácsos ajtó mellett megyünk el, letört díszek, elkopott domborművek szegélyezik.

– A kripta üres, már nincsenek itt koporsók – mondja. – Elszállíttattak mindent. Volt egy nagyobb esőzés, és egy része beomlott.

– Annyira nem régi ez az épület – mondja Ibrahim.

– Régebbi dolgokra épült. Rétegek.

Nina mintha egyre közelebb húzódna hozzám.

– Szóval nem először vagy itt? – kérdezem.

– Nem hát – mondja.

– Oké.

– Mi a baj?

– Szerinted ez az egész… normális?

Ahogy araszolunk előre, Nina belém karol. Ránézek, de csak árnyékot látok.

– Csalódott vagy?

– Nem az, csak… nem is tudom.

– Csak az út nehéz, elengedni magad könnyű. Megteszed a kedvemért?

– Hogyne. Bármit.

– Végre élünk egy kicsit, nem igaz?

Nem válaszolok.

Daniela felénk fordul, szerencsére nem közvetlenül az arcunkba világít, de látom, hogy tanulmányoz minket, mint egy ragadozó.

– Drágám, egy nap majd elfelejtjük azt a szót, hogy *normális*, úgysem jelent semmit – mondja, és int. – Gyertek. Itt kell felmenni.

†

Megérkezünk a ház előterébe, innen lépcső vezet az emeletre, két oldalt pedig folyosók az ismeretlenbe. A bejárati ajtó elé valaki egy rozoga kanapét húzott, rajta most két lány csókolózik. A falakon itt-ott felragasztható LED-lámpák égnek, fent, az emeleti korlátnál sötét alakok derengenek, mint régmúlt idők kísértetei. Valahol az előtér mögött is több ember jár-kel, beszélgetnek, rendkívül halkan.

Odahajolok Danielához, és a biztonság kedvéért én is suttogva kérdezem:

– Kik ezek az emberek?

– Barátok.

– Egyáltalán… hogy talál az ember ilyesmit?

– Oda megyek, ahol elfogadnak.

Az egyik folyosó felől két fiatal srác érkezik, földig érő fekete bőrkabátban és napszemüvegben, hátul összekulcsolt kézzel járnak, úgy haladnak el mellettünk, mint két kísértet.

– Vannak kérdéseim – szólalok meg.

– Nekem úgy tűnik, nem kérdéseid vannak, hanem megjegyzéseid – mondja Daniela.

Ibrahim megütögeti a vállam, és a tekintetével azt mondja, ne faszkodjak annyit.

– Jól van már. – Danielához fordulok. – Kíváncsi természet vagyok.

Ő végigmér, mintha most látna először.

– A kíváncsiság kétélű kard. Életben is tarthat, de akár… – Elhúzza a hüvelykujját a torka előtt.

– Rendben.

– Ez a ház pont azért épült, hogy elfedjen dolgokat. A hatalom minden formája félti magát. Tudod, miről beszélek, ugye?

– Nem igazán.

Közelebb hajol.

– Csak azt mondom, hogy vannak rejtett utak, egész hálózatok… egy másik világ, ha úgy tetszik. A belépési pontok érzékenyek.

Nina közbeszól, súg valamit neki, de Daniela nem veszi le a tekintetét rólam.

– Bizalmatlan világban élünk, magyar fiú – mondja. – Szemek figyelik majd minden mozdulatod itt.

Aztán másfelé néz, felragyog az arca. Integetni kezd valakinek, majd gesztikulál, hogy az ismeretlen alak jöjjön közelebb.

Egy negyven körüli, de fiatalos temperamentumú, fekete bőrű férfi jelenik meg, joviális mosollyal, bordó pulóverben, különös amulettel a nyakában.

– Barátaim! – szólal meg. – Fáradjatok beljebb! Gaius vagyok, a Számláló. Hagyjátok kint az elmúló évet! Öt lélegzetvétel a belépő.

– Ő a haruspex – súgja Nina.

Jobb híján bólogatok, mintha érteném.

Gaius megtorpan, ahogy észrevesz minket.

– Ó, két új családtag, jól látom? Ne is mondjatok semmit! Ti keresők vagytok. Tudjátok, vannak keresők, és vannak, akiken csak átmegy az élet.

Rosszallóan Ninára néz.

Ő elengedi a füle mellett, bemutat minket, Gaius pedig úgy kezd csevegni Ináékkal, mint régi ismerősökkel. Majd észbe kap, és ismét hozzánk szól:

– Gyertek, lepakolhatjátok a kabátot, meg mindazt, amire nincs szükségetek. Aki Hekaté szeánszára jött, még időben van, pontban kilenckor kezdődik. A játszóterek már nyitva vannak. Fent már néhányan táncolnak. Ha szexelni kell, mit mondjak, arra is van lehetőség. Minden világos?

– Vécé van? – kérdezi Ibrahim.

Gaius elkomolyodik, állához érinti mutatóujját, majd lassan elveszi és a jobb oldali folyosó felé bök.

– Sok szerencsét – mondja.

†

Egy kisebb dolgozószobában cuccolunk le. Annyira persze nem kicsi. Simán elfér itt is néhány kopott bőrfotel, asztalok, plafonig érő polcok, meg egy ordenáré nagy Básztet-szobor.

Daniela és Nina hamarosan le is lépnek innen, de én persze még nézelődöm, Gaius pedig árnyékként kísér.

– Lenyűgöző egy hely, nem igaz? – kérdezi.

– Az, nem túlzás ezt mondani.

A könyvespolcokhoz lépek. Majdnem teljesen üresek, a sötétség pedig csak felerősíti a hiányérzetem. Olyan, mintha maga a valóság lenne hézagos. Gyanítom, értékesebb darabok sorakoztak itt hosszú-hosszú évekkel ezelőtt, de persze tévedhetek is. Bárki is vitte el a köteteket, csak néhány puhafedeles kiadványt hagyott, azok is már csak vízszintesen hevernek itt-ott. Amennyire látom, többnyire könyvkatalógusok, vadászati évkönyvek. Néhány olcsó tűzött füzet. Találomra leveszek néhányat, majdnem mindnek latin címe van. *Vigiliae Mortuorum secundum Chorum Ecclesiae Maguntinae*, meg ilyenek.

– Gazdag gyűjtemény volt – mondja Gaius. – Mi már nem láthattuk, de egy újságban közöltek róla egy képet. Itt

csinálták a nagy Nicola Cangrande-interjút, mielőtt...

Hosszú szünet. Végül én mondom ki:

– Daniela… valami gyilkosságokat emlegetett.

Gauis hümmögni kezd.

– Igen, politikai erők. Maffia. Még a kilencvenes években történt. Nicola egyetlen fia maradt csak meg, Pietro. Övé maradt a ház.

– Kemény. Szóval… öh… nem féltek, hogy egyszer csak megérkezik?

– Miért félnénk?

– Nem is tudom. Annyira lazán vagytok itt, hogy teljesen belefeledkeztek, és egyszer csak nyílik az ajtó…

– Nem így működik ez – mondja Gaius. – Daniela nem mondta el a sztorit?

– Nem tudom, jól értettem-e. A csávó elmegyógyintézetben van?

– Ennél árnyaltabb a dolog. Régóta figyelem ezt a helyet, tudod? Tanulmányoztam, évekig. A doktorimat a család történelmi tagjairól írtam.

– Doktorit írtál?

Gaius némiképp elkomorodik.

– Az már régen volt.

Annyira szívesen hozzáfűznék valamit, de csak ennyire futja:

– Aha.

– Szóval, pontosan kéthetente jött ide egy fekete autó. Egy Daimler. Kiszállt belőle egy öreg fickó, sápadt, nagyon nehe-

zen járt. Belépett itt a főbejáraton, és körülbelül tizenöt-húsz perc után kiment, beszállt abba a régi luxusverdába, és órára pontosan két hét múlva jött újra. Újra és újra.

– Ez még mindig tart?

– Nem. Néhány jóbaráttal figyeltük ezt meg. Akkor gondoltuk, hogy azokban az üres két hetekben bejövünk ide. Gondolhatod, féltünk is. Hogy valaki szól majd. Hogy ránk hívják a zsarukat. De nem. Egyre kényelmesebbek lettünk. Elmozgattunk dolgokat. Gyakorlatilag többen beköltöztünk. Hétvégén bulikat tartottunk. Persze a rendrakás nem az erősségünk. Tudod mit? Az öreg forma leszarta. Nem érdekelte, hogy itt lassan megváltozik minden.

Alig figyelek a szavakra, inkább arra gondolok, mennyivel kevesebbet gesztikulál Gaius, mint a többi olasz, teljesen visszafogott és higgadt.

– Szóval, miért jött? – kérdezem kábán. – Mit csinált itt az öreg?

– Gondolom, a kriptát látogatta, amíg lehetett. Szerintem csak lerótta a tiszteletét, aztán viszlát. Szerintem már ő is meghalt. Én azt hiszem… legalábbis összevetettünk itt néhány családfát meg újságcikket, és szerintünk Nicola Cangrande nagybátyja lehetett, az öreg Luca Ezzelino.

– Ezzelino. Valamiért ismerős.

– Hallottál már a *della Scala* dinasztiáról? Tizenharmadik-tizennegyedik század. Jóval északabbra, Verona, meg ilyesmi. Szóval, akik itt laktak, érted, valamikor Mussolini idején, akkor vették fel a nevüket. A fasiszták imádták a

nagy történelmi ikonokat. Ezek a rohadékok simán bekamuzták, hogy ennek a családnak a leszármazottjai, pedig...

– Scala – motyogom.

– Mond ez neked valamit?

– Ja. Semmit.

Látja rajtam, hogy még mindig a könyvespolccal szemezgetek, ezért azt mondja:

– Nem a történelmi dolgok érdekelnek.

Ránézek.

– Gondolom, csak tudni akarom, hol a francban vagyok. És inkább ez a Daniela érdekelne. Én csak szeretném tudni, hogy Nina…

– Hogy jó társaságban van.

– Valahogy úgy.

Gaius felsóhajt.

– Daniela, igen. Még a tranzíciója előtt ismertem meg. Vagyis… a mindenségit, erről nem kéne beszélnem, amíg ő nem beszél róla. Pofátlanság, tudod.

– Ja. Nem gond.

Látszólag megkönnyebbül.

– Kicsit félek tőle – mondja Gaius. – Persze, lehet, hogy ok nélkül. Az egyetemen ismertem meg, ő elsőéves volt, én független kutatóként jártam be. Nagy aktivista volt, mindenki hallott róla.

– Nekem eddig nem tűnt keménykedőnek.

– Milyennek tűnt?

A vállamat vonogatom.

– Semmilyennek.

– Szerencsés ember vagy. Mégis, mit válaszoljak? Igen, Nina most jobb társaságban van, mint bármikor azelőtt.

Emésztgetem ezt a kis információt.

– Szóval ez a ház…

– Csak a miénk. Évek óta. Ha ez érdekel. Nyugodj meg! Senki nem jön a közelébe. Rossz híre van, rossz történelme. Tudod, errefelé gazdagok élnek, de amíg nem vagyunk szem előtt, probléma sincs. A rendőrök sem szívesen jönnek ide, ha nem muszáj. A többieket pedig, hogy is mondjam, távol tartja a domborzat és a babona.

– Aha.

Nézem őt, és próbálom kitalálni, hogy lesz egy egyetemi kutatóból egy ilyen elhagyatott kúria kurátora, vagy hogy mire is jó ez az egész *valójában*, de ez a gondolatmenet amúgy sem tart sehová. Elvégre én is itt lyukadtam ki.

– Csupa ellentmondás az egész, igaz? – kérdezi.

– Nem mondanám. – Idegesen toporgok. – Túl sokat kérdezek?

– Minden kérdéseddel újabb válaszokat kapok rólad.

Vigyorgok, mint valami abszolút idióta, de közben a gyomrom folyamatosan görcsben van.

Hol a francban vannak a többiek?

– Oké – mondom, és az ajtó felé tekintgetek. – Szóval, mi a helyzet ezzel a szeánsszal?

Gaius elmosolyodik.

– Igen, Hekaté hamarosan megérkezik. Gyere velem!

†

Nem tudom elnyomni magamban azt az érzést, hogy mennyire helytelennek érződik, hogy ebben a házban vagyunk, még csak nem is azért, mert betolakodók, esetleg élősködők lennénk, habár ez sem kizárt. Lehet, hogy tényleg olyan idegen testek vagyunk, amelyekre éppen most támad rá az épület immunrendszere.

Sosem voltam jó a tájékozódásban, de ez a ház, a szobák és folyosók végső, felfoghatatlan labirintusa teljesen elszédít, egyelőre jobbnak látom másokra bízni, hogy oda rángassanak, ahol éppen lennem kell, ha egyáltalán lennem kell valahol.

Most Gaius vezet engem, egy folyosón keresztül egy kisebb térre jutunk, ahonnét egy nem túl tágas szobára nyílik ajtó. Innen látom, hogy odabent székeket rendeztek el egy körben.

Nina és Daniela az ajtó mellett ácsorognak egy nagyobb festmény alatt. Gaius int nekik, majd amikor odaérünk, sarkon fordul és szó nélkül otthagy. Mintha csak lepaszszolna egy gyereket a szüleinek.

– Ciao – mondja Daniela.

A fölöttük lévő festményre nézek. Különös viszolygást ébreszt bennem, annak ellenére, hogy csak egy fekete-vörös hajú, komisz tekintetű nőt ábrázol, szakadt estélyiben. Ahogy ott állok és bámulom, az alak egyre inkább emlékeztet Ninára.

Próbálom ezt valahogy kifejezni.

– Ő most… ugye…

– Ő Erisz – mondja Daniela. – Modern interpretáció.

– Erisz?

– Nüx leánya.

– Azt hittem, errefelé inkább a római a menő.

– Nevek, változatok. – Daniela legyint. – Hadd kérdezzek valamit. Gaius ugye nem fárasztott le felesleges információkkal? Mondjuk rólam.

Úgy néz rám, mint egy vallatótiszt.

– Öh, nem.

– Jó.

Körülnézek.

– Hol van Ibrahim?

Erre csak a vállukat vonogatják.

Lassan szivárogni kezdenek az emberek, belépnek a kis szobába és elfoglalják helyüket, mint a jólnevelt iskolások.

Nina oldalba bök, mutatja, hogy Ibrahim közeledik. Az inge csuromvizes. Amikor hozzánk ér, halál nyugodtan mondja:

– Kis baleset. De megtaláltam a bárt. Adnak alkoholt, ha érdekel az ilyesmi.

A nyakamat nyújtogatom.

– A kurva életbe, persze, hogy érdekel, másképp én ezt nem fogom kibírni.

– Van még időnk? – kérdezi Ibrahim.

Nina vállat von, Daniela mondja, hogy még van.

Ibrahim elkísér a bárba, ami valójában egy sarok, ahol

egy tizenhétéves-forma, rasztahajú albínó srác üldögél egy kis asztalka mögött, és húzogatja ki két hátizsákból az üvegeket annak, aki éppen arra jár egy bögrével.

Amikor odaérünk hozzá, kacsint, és egy harmadik hátizsákot húz elő a háta mögül.

– Röhögsz, de ingyen van minden. Vodka, Strega, VOV, Mirto, Nocino, de igazából ahogy rád nézek, öcsém, neked abszint kell.

Két teljesen egyforma méretű üveget tesz az asztalra, az egyikben egy mészárlás utóképét idéző vérvörös szirup van, a másikban gyomorrontás vízióját megelőző zöld latyak.

– Ez a tuti, öcsém. Két út van előtted… Léthé és Eunoé. De csak az egyikből adok. Egy kicsit. Ha kevered őket, akkor le is húzhatunk téged a vécén.

– Azt semmiképpen nem ajánlom itt – mondja Ibrahim.

– Oké, jól hangzik – mondom. – Nehéz a választás.

Rájövök, hogy valójában egyikre sem vágyom. A srác mintha észrevenné ezt a tétovázást, ezért felemeli a mutatóujját.

– Amit választasz, meghatározhatja az egész hátralevő életed – jelenti ki.

– Tényleg?

– Csak szívatlak, válassz már.

A vörösre mutatok.

– Ah, Eunoé – mondja, és a kezét dörzsölgeti.

Kitölti nekem egy kis kávéspohárkába, fél deci sincs.

Megérintem a poharat.

– Akkor én most…

– Azt az utat fogod választani, ami erősebbé tesz. – A srác a béke jelét mutatja. – Látom rajtad, hogy nem vagy hozzászokva a döntésekhez, sem a cselekvéshez. Ez ma véget ér.

Felemelem a poharat, nézem a vöröses italt. Aztán Ibrahimra pillantok, de ő csak sztoikusan simogatja a vizes ingét.

– Akkor hát egészség – mondom.

†

A szobában ülünk, körben, középen apró, kerek asztal. Azon egy szál gyertya. Nagyjából tízen lehetünk, de nem akarok nekiállni számolgatni.

– Jól vagy? – kérdezi Ibrahim, a balomon.

– Jézusom – mondom. – Annyira undorító volt ez a szar, hogy szavak nincsenek rá.

– Én csak segíteni akartam.

Imbolygok egyet.

– Na jó, segítettél is. Hiszen itt vagy. Ez már több a semminél. Majd szólj rám, ha elkezdek fecsegni. Sokat fecsegek? Szólj rám, Ibrahim, ha igen.

Mosolyogva biccent.

Jobbra mellettem Nina. Utána Daniela. Aztán meg a többi ember, akikről fogalmam sincs, hogy kik.

Csend van.

– Lesz valaki, aki esetleg elkezdi a dolgot? – kérdezem. – Mert ha nem…

Nyílik az ajtó. Nyikordul a pánt. Recseg a padló.

Mindenki visszafojtott lélegzettel pillant oda, ahol éppen egy rendkívül letaglózó jelenlét lép be, egy ötvenes éveiben járó, fekete hajú nő, kacifántos sminkkel, aranyszínű ruhában.

Szóval ő Hekaté.

Ibrahim megmozdul mellettem, de nem tudok ráfigyelni. A nő azt mondja:

– Gyermekeim. Egyszerű a feladatunk. Most felvesszük a kapcsolatot azokkal, akik már nincsenek többé velünk. – Mintha mindenkivel megpróbálna szemkontaktust teremteni, de többen a padlót bámulják. – Elmondjuk nekik, amivel még adósok vagyunk. Az újévbe tisztán lépünk be. Megtehetitek hangosan, magatokban is. Senki nem fog ítélkezni.

Ibrahimra nézek. Valamiért rém idegesnek tűnik.

Hekaté idegen nyelven kezd el beszélni, a mondatoknak van egy különleges, hipnotikus dallama. Végül olaszul folytatja:

– Átlépünk a küszöbön, és ez már máshol történik, a szoba nem ennek a világnak a része. A *Barzakh* fogad minket.

Mellettem mozgás. Ibrahim feláll.

– Hová mész? – kérdezem.

Felemeli a kezét és a fejét rázza: *neki ez most nem*. Értetlenül figyelem ezt a színjátékot. De nem viccel.

Elcsúszik a székek mellett, elsunnyog Hekaté mellett, és kilép az ajtón.

Ninára pillantok, de ő is épp olyan tanácstalannak tűnik.

Remek.

Hekaté mintha gondolataiba mélyedne ezután, az üres székre mered, majd röviden biccent, és folytatja a szövegét.

– A spiritiszták úgy hitték, hogy a túlvilág és az evilág között médiumra van szükség, valakire, aki közvetít, de akik már ismernek engem, tudják, hogy nálam mindez másképp működik. Mivel annyiféle hitrendszerből és kulturális háttérből érkezünk. És az újaknak ezt külön kiemelem: amikor a halottakhoz szólunk, valójában magunkhoz szólunk. Nem hívjuk át őket ebbe a világba, mert erre nincs módunk. Nincsenek sem kísértetek, sem túlvilági jelek, amelyek a mi világunkban nyilvánulnak meg.

Valahol Hekaté mögött hangos dörömbölés hallatszik. Mindenki zavartan pillant oda, kivéve szeánszunk vezetőjét, aki mintha meg sem hallaná.

– A mi üzenetünk az elengedést szolgálja – mondja. – Ki akar elsőként megszólalni?

Megint megérzem annak az undorító abszintnak a hatását. Próbálok a széken maradni.

Sorban kezdenek beszélni emberek, elmondják tragédiájukat, megkönnyebbülésüket, a szeretet nyelvén üzennek, vagy éppen csak nyugtázzák, hogy immár egyedül maradtak, de látszólag mind hálásan, hogy ezt kiadhatják magukból.

Fogalmam nincs, én mit is mondanék, és Daniela is csak legyint, hogy inkább magában rendezné ezt el.

Amikor viszont Nina következik, ő egészen komolyan belemegy.

– Anyámhoz szeretnék szólni – mondja. – Röviden.

– Elmondod a nevét? – kérdezi Hekaté.

– Maria. Ez volt a neve, Maria.

– Maria, ha hallasz minket, ez most hozzád szól.

Nina lassan végigsimítja a térdét, mintha töprengene, aztán felemeli a fejét, és egyenesen a plafonra néz.

– Tudod, remélem, ott baszódsz meg, ahol vagy – mondja végül. – Amiért nem ismerted fel a kegyetlen dolgokat, amelyek körülöttünk történtek. Amiért igent mondtál aljas kérdésekre. Amiért úgy tettél, mintha minden rendben lenne, miközben minden darabokra hullott. Baszódj meg halálodban is pont úgy, mint az életedben.

Aztán lassan visszatér közénk, majd szeánszunk vezetőjére pillant.

– Ennyit akartam. Ha ez oké.

– Nagyon jó – mondja Hekaté. – Elengedjük?

– Elengedjük – mondja Nina.

– Maria, elszáll, mint a füst. Viszi az élők igazságát.

Valamit még hozzátesz az anyanyelvén, amiről még mindig nem tudom megállapítani, hogy mi lehet. Talán arab, talán orosz, talán valami a kettő között. Mindent én se tudhatok.

Most egyenesen rám néz.

– Új arcot látok, de vajon elég bátor-e ahhoz, hogy megossza velünk az üzenetét?

Micsoda retorikai fogás. Lehet ezek után nemet mondani?

Lassan felállok, az abszinttól kicsit megszédülök, hátratolom a széket, annak lábai végigkaristolják a padlót, olyan hangosan, hogy néhányan fel is rezzennek mély meditációjukból.

– Nem kell felállni – mondja Hekaté.

– Bocsánat – mondom.

Leülök.

Aztán a tenyerem bámulom, szavakat keresek valamihez, amit nem lehet szavakkal leírni.

Igazán, mélyen magamba tekintek és a gyász jeleit keresem. Pörgetem magamban azok nevét, arcát, akik itt hagytak minket, természetesen apámra is gondolok, de rájövök, hogy az ő arca nem igazán érdekel, a betört, hülye arca, és el is mosódik, megy tovább a többivel, akikhez szinte semmi közöm.

Csak egy arc tér vissza állandóan, tisztán, egyértelműen.

A felismerés jeges rémülettel tölt el, mert nincs benne ráció, sem értelem, sem logika, sem a többi hülyeség.

Egyvalaki hiányzik csak.

Klaudia, Klaudia, Klaudia.

Ez az igazság. Ez a legnagyobb igazság, akkora, hogy vitatkozni sem lehet vele.

Őt gyászolom, őt gyászolja a testem minden porcikája, még ha él is, de hát az, aki ő nekem volt, és én, aki neki

voltam, halottak már, nem igaz? Gyászolni kell hát. Mi a gyász, ha nem elviselhetetlen hiány?

– Felvenni a kapcsolatot azokkal, akik már nincsenek – motyogom. – Ugye nem egyszerű a helyzet, főleg, mert most például… ma a telefonom… eltörött.

– A telefonod gyászolod? – kérdezi Hekaté.

– Öh… mármint… amit igazából mondani akarok, hogy… talán nem mindent sikerült megbeszélnünk, mielőtt…

Felpillantok. Néhányan rém érdeklődően tekintenek rám. Lehet, hogy nekem is le kéne lépnem.

Mit mondanék neki? Mi a szart mondanék neki?

– Oké. Oké, a következő. Klaudia. – Furcsa kimondani a nevét. – Csak ennyit akarok… hogy… *hiányzol*. Nem túl banális ez? Hiányzol, és nem csak téged veszítettelek el, hanem magamat is azzal, hogy sosem vettelek észre. Hiszen te valaki voltál, de nekem ez csak későn tűnt fel. Bocsánat, én… kicsit szédülök, de amúgy jól vagyok, Klaudia, tudod? Jól vagyok. Oké, én csak ennyit akartam mondani. Elengedem.

– Ez minden? – kérdezi Hekaté.

Felemelem a hüvelykujjam, és megismétlem:

– Elengedem. Mehet. Füst, meg minden.

Valami elképesztő szégyen önt el, amiért ezzel jövök egy szeánszra.

Hekatéra pillantok, ő mindenttudóan mosolyog.

– Füst, meg minden – mondja határozottan. – Klaudia, téged is elengedünk.

Ezután mintha teljesen elöntené az agyamat a sötétség. Nem figyelek többé oda a többiekre. Az ezt követő rítusokra. Nem figyelek semmire. Magamba roskadok, mint valami ősöreg csillag.

Apám szavai jutnak eszembe, az álmomból: ugyanúgy haltunk meg.

A szeánsz, vagy minek is nevezhetnénk mindezt, néhány perccel később észrevétlenül ér véget.

A gyertya is kialszik.

†

A fejemben teljes a káosz, felmosóvíz lötyöghet benne, szinte hallom, de még a nyomást is érzem, mintha a tenger mélyén lennék, egészen a legalján. Kinőttem én már az alkoholt, de szerintem a szeánszokat is.

Kitámolygok nagy nehezen abból a szobából, várom, amíg mindenki elmegy mellettem, támasztom a falat.

– Na mi az, Márton, talán nem tetszett? – kérdezi Nina.

– Fantasztikus volt – mondom.

– Te, inkább most gyere velem.

Elindulunk az előtér felé, valahol – nem is tudom, hol – leülünk egy kis dohányzóasztal mellé odaerőltetett romos rekamiéra. A fejemben már teljesen egymásra csúszik ennek a háznak minden topológiai tulajdonsága.

Nina és Daniela is sört bontanak, de én csak a fejemet rázom, amikor kínálnak.

Alig egy perccel később Ibrahim is megérkezik.

– Hol a francban voltál? – kérdezem.

– Eltévedtem – mondja. – Bezárult mögöttem egy ajtó. Kopogtam, mint egy őrült, mire jött valaki.

– Na jó, de miért mentél el?

– Kell mindenre válasz?

– Én csak… inkább ülj le te is.

Így tesz hát. Egészen megváltozott.

– Eddig is ez az ing volt rajtad? – mutatok rá.

– Nem.

– Honnan szedted?

– Nem vagy te egy kicsit fáradt?

Csak bámulok rá. Valójában kurva álmos vagyok. Haza akarok menni. Szerintem a hátamat is elfeküdtem. Lehet, hogy egyből koporsóba kéne tenni, nem is ágyba. Úgy kell kipréselnem magamból a szavakat:

– Mondd, hogy már elmúlt éjfél.

Ibrahim az órájára pillant.

– Kilenc negyvenhárom.

– Oké. – Mekkora egy megbízhatatlan szarházi az idő. – Na jó, én most…

Már kelnék fel, amikor meglátom, hogy maga Hekaté közeledik felém, ezért inkább mégiscsak visszaülök.

Odaáll a kis asztalkánk mellé, és lenéz ránk, mennyei magasságokból. Aztán ez történik:

– Ibrahim – mondja.

– Morana.

– Kérlek. Szabad?

Ibrahim biccent. Hekaté mellém ül, így már csak én választom el őt Ibrahimtól.

– Szóval nem Hekaté a neved?

A nő mosolyog.

– Persze, hogy nem. – Nináraa pillant, aki éppen olyan képet vág, mintha röhögést próbálna visszatartani. – Itt persze mindenki tiszteletben tartja a másik választott nevét.

Lehunyom egy pillanatra a szemem.

– Hát jó. És akkor… jó, a világ legnyilvánvalóbb kérdése, de honnan ismeritek egymást?

– Terápia – mondja Ibrahim rövid szünet után, nagy sóhajjal. – Hozzá jártam. Olcsó volt, értem is, miért.

– Terapeuta vagy?

Mivel Hekaté most azzal van elfoglalva, hogy elővegye az elektromos cigijét, Ibrahim hajol előre, hogy választ adjon.

– Egy *sarlatán.*

– Átvertelek valaha? – kérdezi Hekaté.

Köhintek.

– Lehetne, hogy… a füstöt esetleg…

– A megtévesztés, ferdítés is átverés – mondja Ibrahim. – Mindenféle spirituális hülyeség, az én arcom égett, pedig csak segítséget szerettem volna. Kiszakadtam otthonomból, egyedül.

Hekaté a kedvemért eltartja az e-cigijét, de közel hajol.

– Szívem, a barátod azért ideges, mert holisztikusan álltam a dolgokhoz, kicsit, hát, messzebbről szemléltem az ő kis problémáját. Mint a tiéd, ugye.

– A… az enyém? – kérdezem.

– A szakterületem a halál, de a halál is sokféleképpen értelmezhető, ne mondd, hogy te nem ezzel a tudattal vetetted fel azt, amit felvetettél.

Némán rázom a fejem, nem azért, mert tagadok, hanem mert semmi szellemes válaszom nincs.

Ibrahim hátradől, kifújja magát.

Oldalra pillantok, Nina és Daniela egyáltalán nem vesznek részt ebben a beszélgetésben, látszólag teljesen elvannak egymással.

Kénytelen vagyok megtörni a jeget. Hekatéhoz fordulok.

– Na és gyakran csinálsz ilyeneket? – kérdezem.

– Az embereknek szüksége van rá.

Ibrahim felhorkant, de inkább nem foglalkozom a duzzogásával.

– És… egész életedben a halállal foglalkozol? – kérdezem.

– Az az egyetlen igazi metafizikai probléma – mondja Hekaté. – Minden más másodlagos, vagyis inkább: ideiglenes. Tudod, egyszer létezel, aztán meg nem. Mégis mire véljük ezt?

Nevetgél.

– Hát nem is tudom – mondom.

– Ifjú lelkem, a halál nem több egyszerű utazásnál. Az csak egy köztes hely. Időutazás.

– Aha.

– Tudod, a halálod pillanatában visszautazol a fogantatásod előtti pillanatba. A már-nemlét és még-nemlét közötti különbség nem mérhető. Az univerzum szempontjából a nemlétezésed napjainak száma messze több, mint létezésed napjainak száma. Annak az esélye, hogy élsz, elenyésző.

Tompán bámulok rá.

– Ez inkább matek, mint metafizika – mondom. – Pff, Klaudia biztos értené.

Ideges fészkelődésbe kezdek. El akarok húzni innen.

– Szóval, jól értelmeztem, igaz? Egy szakítás után vagy.

Mondhatnék valami elmést, de csak ennyit tudok:

– Ja.

– Nem kell ezt szégyellni. Pontosan ráéreztél a dolgok természetére. – Érzékien beleszív az elektromos cigibe. – A szerelem, a halál. Majdnem ugyanaz.

Olaszul mondja, és nyilvánvalónak is tűnik így. *L'amore, la morte.* Egy betű a különbség.

Egy kereszt.

– Van ennek jelentősége? – kérdezem.

– Ha felruházod jelentőséggel, van. A szerelem nagy teherré válhat.

Aggodalmasan néz rám. Szerintem látja is, mennyire agyon akar nyomni minden, de minden.

– És most mit csináljak ezzel?

Hekaté elteszi végre azt a hülye cigit.

– Talán egy kicsit lazítanod kellene. Lépj be a játszóterekbe.
– A játszóterekbe?
Ibrahimra pillantok, de ő is csak ennyit mond:
– Nem hülye ötlet.

†

Ott állok zsebre tett kézzel egy pavilonokkal, dobozokkal meg mindenféle kacattal elválasztott teremben, ahol további emberek ülnek kisebb-nagyobb asztaloknál, és játszanak.

Nem gondoltam volna, hogy ennyire szó szerint kell venni, amit itt mondanak, de hát a jelek szerint igen. Ennyi.

Egy kisebb csapat tagjai egy terepasztal mellett szerepjátékoznak, beöltözve meg minden. Egy másik négyfős társaságnál színes kártyalapokat és műanyag korongokat látok. Vannak kisebb csoportosulások, akiket nem is látok, mert valamiféle sátorban vannak. Amott három kibergót csajszi ül a padlón az egyik sarokban – ketten egy Switch-kijelző mellett gubbasztanak két Joy-Connal, a harmadik elmerül a laptopjában. Van egy csávó, aki egymagában zsonglőrködik, ketten meg ülnek előtte és nézik.

Elönt a teljes abszurditás érzése, aztán rájövök, hogy semmivel sem másabb ez az érzés, mint amikor először bementem a munkahelyemre, vagy amikor Klaudia azt mondta, hogy szakítsunk, én meg azonnal rávágtam, hogy oké. Minden utcasarkon, kedves Camus, jól mondod, minden pillanatban beüthet ez az érzés.

Abban a pillanatban, amikor elhatározom, hogy inkább megfordulok és visszatérek Ibrahimhoz, egy idősebb fószer áll elém, mint egy kibaszott madárijesztő. Öltöny van rajta, és teljesen halott a tekintete.

– Játszol velem – mondja.

– Pardon?

– Gyors játék, egyszerű.

Elővesz egy érmét, és felteszi az ismerős kérdést. Olaszul nem úgy mondják, hogy *fej vagy írás*, hanem *testa o croce*.

Fej vagy kereszt.

Olyan egyszerű kérdésnek tűnik, mégis olyan fenyegető:

– Fej vagy kereszt?

Mintha valaki megkérdezné, hogyan akarsz meghalni.

– Öh… mit nyerek, ha nyerek?

– Azt majd én tudom.

– Oké. Fej.

Feldobja az érmét, lecsapja. Ahogy elemeli tenyerét a kézfejéről és felfedi az érmét, a nyelvét kidugja, mintha valami erotikus aktust mutatna be.

– És nyertél, új fiú – mondja. – Szóval azt mondom, rendben vagy. Nézz körül. Mindenki vevő egy kíváncsi újoncra. Tudod, így tartják életben az érdeklődésüket ők is. Neked nem kell elmagyaráznom az ilyesmit.

Üveges tekintettel bámul, mintha választ várna.

– Ja – mondom.

– Egyedül a lányokkal vigyázz – mondja, és a switchező gót csajok felé mutat. –Akárhogy könyörögnek, soha ne add nekik oda a telefonod, még kölcsönbe se.

– Na. Miért?

– Két perc múlva minden adatod a kezükben lesz, az életed minden percéről tudni fognak, mindenről, ami valaha történt veled. – Felemeli az öklét. – A markukban tartják majd a sorsod.

Mindezt rémisztő vicsorgással hangsúlyozza.

– Oké – mondom. – Szóval akkor mi lenne a legmegfelelőbb…

Az egyik közeli asztalra mutat, ahol egy nagytestű férfi ül magányosan. Az arca egészen olyan, mintha egy kisbaba arca lenne: kerek, szőrtelen, kíváncsi. Ahogy meglátja, hogy felé terelgetnek engem, felragyog a tekintete.

Az öreg útonálló faszi megcsapkodja a vállam, hogy menjek csak oda.

Szóval megyek, gondolom, mást nem is tehetek. Egyből arra gondolok, hogy talán mégsem kéne szóba elegyednem egy újabb idegennel, de összeakad a tekintetünk, farkasszemet néz velem, mintha valamiféle kihívásra válaszolna. Alig észrevehetően biccent az előtte lévő asztal felé.

Egy sakktábla van rajta.

– Remek – morgom.

Odaérek hozzá, a háta mögött babrál, majd két öklét mutatja felém.

– Válassz!

Ráütök a jobb kezére.

Kinyitja.

Fekete.

– Előnye is, hátránya is van – mondja. – Másodikként kezdeni nem ugyanaz, mint másodikként beérni.

Leülök vele szemben, bemutatkozom.

– Szólíts csak Sakkmesternek – mondja ő. – Tudod, általában én nyerek.

– Mi sem természetesebb.

Ekkor már a táblát rendezgeti.

– Szóval, egy kérdés – mondja. – Mi jut eszedbe a sakkról?

Figyelem, ahogy a helyükre rakosgatja a bábukat. Gyorsan dolgozik, mint egy bűvész.

– Nem is tudom. Talán a rosszfiúk.

– Rosszfiúk?

– A filmekben. Az ilyen öltönyös arcok, akik a főhőst baszogatják a film végén. Nem? Töltenek egy viszkit, aztán a sakkal igyekeznek mindenféle magas gondolatot bemagyarázni jóról meg rosszról. Nagyon eredeti.

Egy pillanatra megmerevedik, zavartan köhint, majd helyére teszi az utolsó királyt is.

– Haha, igen – mondja. – Csak egy játék. Habár én a játékot a játékban mellékesnek tartom. Egy játszma mindig a legjobb alkalom, hogy új embereket ismerjek meg. Új perspektívákat. Talán te is azért jöttél ide.

– Gondolom, igen.

Valójában fogalmam sincs, mit is keresek itt.

A Sakkmester megnyitja a játszmát.

Eleinte alig figyelek, nem értem, mi történik. Mintha egy másik helyre, másik éjszakába, másik életbe léptem volna be. Hekaténak tulajdonképpen igaza volt, talán mégiscsak kellett ez, valami izgatottság van bennem, de nem tudnám megmondani, mi is lehet ez.

Az új dolgok felfedezése.

Élet.

Aztán a sakkjátszma lassulni kezd. Feszültté válik. Mindketten a játékra koncentrálunk.

– Nem unod meg egy idő után? – kérdezem. – Mármint, ha sokat játszol?

A Sakkmester mereven figyeli az állást. Mintha össze lenne zavarodva attól, ahogy én játszom.

– Ugyan, miért unnám meg? – morogja.

– Nem is tudom. Persze, sok a variáció, de talán mégis egy idő után minden játék ugyanolyannak érződik.

– Nincs azzal semmi gond. Ha vannak is hasonlóságok, az azért van, mert ugyanannak a hosszú történetnek a részei. Rímek, nem pedig ismétlések. Fejezetek, nem pedig másolatok. Érted, mit mondok?

Arrébb húzza a bástyát.

Nézem a kis figurát. Mennyire erős, magabiztos, egyenes karakter. Egykor én is ilyen voltam, nem?

Bástya.

Fogom és leszedem a királynőmmel.

– Hmm – mondja a Sakkmester.

Hosszú percekig nem tud lépni. Már-már azt hiszem, agyvérzése van, vagy nem is tudom. Aztán végre lép egyet a futójával.

Rápillantok a táblára, és közel négy másodperccel később mattot adok neki.

Kínos csend következik.

A Sakkmester értetlenül nézi a táblát.

– *Hogyan?* – kérdezi.

Előrehajolok.

– Én egy kibaszott mindenható entitás vagyok – mondom. – Bármire képes vagyok.

– Igazán?

Visszalöttyedek és a vállamat vonogatom.

– Ne is figyelj rám – mondom aztán. – Igazából ezt is… Klaudiának köszönhetem. Klaudia, akivel valaha együtt voltam. Nagy matekos. Sokat játszottunk. A kedvéért belemerültem ebbe is.

– Hm. Matekos?

– Matematikus. Annak készült mindig is, az is lett belőle.

Eszembe jut a nap, amikor a kezéhez vette a diplomáját, miközben én még csúszkáltam ide-oda a leadandó dolgaimmal. Azt is sikerül felidéznem, amikor felveszik egy jó céghez, ahol iszonyat pénzeket kapott, amíg én hónapokig állást kerestem, mire végül megérkeztem egy fordítóirodához, hogy legalább az olasszal kezdjek valamit. Ezeket az üres hónapokat újabb és újabb albérletek keresése és a sakk töltötte ki. Ilyen is van, a francba.

A Sakkmester bólogat. Talán nem érti, hogyan szedhettem fel így a tudást, talán nagyon is érti, mennyire furcsa módon találják meg az emberek egymást egy párkapcsolatban.

– Leginkább azért lepődtem meg, mert az elején a játékod, hogy is mondjam, nagyon tutyimutyi volt – mondja. – Mintha nem akartál volna magadtól olyan döntéseket meghozni, amelyek számítanak. Mintha mindent tőlem vártál volna el. Egy kicsit meg is sajnáltalak, talán ez volt a vesztem.

– A veszted az volt, hogy nem voltál olyan jó, mint én – mondom.

– Pimasz.

A táblára figyelek. A leszedett bástyára. A győzelmemre. Arra, hogy mégiscsak hatással tudok lenni a dolgokra, még ha nem is a valóság megfelelő síkján.

Elfordítom a fejem, és ahogy körbenézek a játszótereken, újra és újra megakad a szemem a lányokon.

Valamit tennem kellett, gondolom. *Valamit kurvára tennem kell.*

A Sakkmesternek csak ennyit mondok:

– Köszönöm a játékot. De most mennem kell.

Lazán nyújtja a kezét, döntött kézfejjel, mintha azt várná, hogy csókot adjak rá, vagy nem is tudom.

Kezet fogunk.

– Remek játék volt – mondja. – Én bármikor vevő vagyok egy visszavágóra.

Felállok.

– Azt nem tudom garantálni. De tudod mit? Tényleg remek játék volt.

†

Három lány, egymás mellett, egy kis asztalnál.

Miért tartok mindig az ismeretlen felé?

Latolgatom, melyiket is szólítsam meg elsőként, remélem, hogy legalább különbséget tudok majd tenni közöttük, mert egynek tűnnek, összetartoznak, háromfejű mitikus szörny, undok kis tinédzserek megközelíthetetlen egylete. Vagy talán szívesen fogadnak valakit, aki ennyire sebezhető és szétesett, mint amilyen én vagyok? Talán erre is megvan a megoldásuk.

Három lány. Aki középen ül, sápadt, szemüveges, nyugodt tekintetű, a mobiljából egy pillanatra sem néz fel. A tőle balra lévő társa most csak magának foglalja a kis kézikonzolt, fülessel játszik, teljes beleéléssel. Feltűnik, hogy rózsaszín pólója van, azon egy nagy fekete M betű. A jobb oldali lány fekete maszkot visel, amin meg érdekes módon egy N betű van. Ő a laptopjába feledkezik bele.

Ahogy közelebb érek, a középső szólít meg elsőként.

– Szóval, megtisztelsz minket.

– Talán vártatok?

Most pillant rám először.

– Mindig feltűnő, ha újak érkeznek ide – mondja. – Reméltük, hogy kiderítünk rólad valamit. Lehetsz akár zsaru is.

– Akár. De csak Márton vagyok.

Csak egy pillanatra néznek össze.

– A nevem Decima – mondja a középső. – Velem fogsz beszélni.

Valóban, a másik kettő jelét sem mutatja, hogy foglalkoznának velem. Ennyit erről.

– Azt hallottam, ti ilyen…

– Sem megerősíteni, sem cáfolni nem tudom – mondja Decima.

Nem tudom, hogy viccelődik-e, vagy hogy egyáltalán vicces kedvében van-e. A teljes apátia látszik mindhármukon.

Sóhajtok. Előveszem a telefont a zsebemből, néhány pillanatig még szorongatom, majd feléjük nyújtom.

– Segítenetek kell – mondom.

Erre már mindannyian összenéznek, sokatmondóan.

– Csak így? – kérdezi Decima. – Önként felkínálod?

– Látod, mi a probléma.

– Azt látom. Talán keress egy szervizt.

Mereven tartom a telefont.

– Kérlek – mondom végül.

Elveszi tőlem.

– Az emberek sorsa szorosan összefonódik a mobiljukkal – mondja. – Ritkán akarnak önként megválni tőle. Még akkor is, ha segítségre szorulnak.

– És tudtok segíteni?

– Mégis miben?

– Szükségem van egy számra. Hogy vissza tudjam hívni.

A legutóbbi hívás. Talán fontos. Talán nem az.

Decima a fejét ingatja.

– Ez egy nagyon triviális kérés.

– Biztonsági kockázat – morogja mellette a laptopról a másik. – Megéri ez neked?

Vállat vonok.

– Meg kell próbálnom.

Decima keményen rám néz.

– Szerelmi kérdés?

– Mindig az.

– Szóval miért nem írsz rá Facebookon, vagy valami? – veti közbe „M".

Bután pislogok.

– Nem vagyunk ismerősök Facebookon – mondom aztán.

– És ennyire sürgős? – kérdezi Decima.

– Nekem az.

– Aha. Hát jó. Nekem aztán mindegy. Nagyon úgy tűnik, hogy te ilyen túldrámázós ember vagy, de ha ez kell, hát ez kell. Foglalj helyet addig is.

Decima átadja a telefont a maszkos társának, aki azonnal rádugja a laptopra egy kábellel, amit a mellénye zsebéből varázsol elő.

Leülök hozzájuk a padlóra. Decima közben arról tart kiselőadást, hogy az Antikrisztusnak mindenképpen a technológiából kell megszületnie, aztán hosszasan magyaráz egy CIA-kísérletről, ami azt kutatta, hogyan lehet elhagyni a testünket, hogy a téridővel eggyé váljunk.

Én csak jámboran bólogatok, időnként „N” laptopjára pillantok, próbálom megérteni, mi tarthat ennyi ideig.

– Képek nincsenek a telefonon – jegyzi meg.

– Igen, én inkább átélem a dolgokat.

Elismeréssel bámulnak rám, mint valami szent emberre. Valójában a temetés előtt mentettem le őket Ibrahim gépén, mert már idegesített, hogy nincs elég hely.

– De van itt egy PDF – mondja aztán „N”.

– Tényleg?

– Ja, valami polipos cucc.

Tényleg, egy biztonsági mentés, ki tudja, milyen régről.

– Nahát – töprengek. – Milyen tragédia lenne, ha történne vele… valami.

– Rakjuk fel torrentre?

– *Mi?*

Decima felemeli a kezét.

– Hé, oké, atyaég. Add neki.

„N” a szemét forgatja, és átnyújtja a telefont. Majd egy papírcetlire ráírja a kért számot.

És innentől kezdve semmi más nem létezik. Megszállottan bámulom a számot. Valaha fejből tudtam. Miért felejtettem el?

– Viszont az a helyzet, haver… – kezdi Decima, de félbeszakítom.

– Tudom. Megérte. És köszönöm.

A három lány engem néz. Megértették a pillanat jelentőségét.

†

Elmondani azokat, amiket a szeánszon is elmondtam. Esetleg mást, többet is. Vagy inkább hallgassam el, mert már nincs értelme?

Ibrahim telefonját úgy szorítom magamhoz, mintha az lenne a Szent Grál, vagy nem is tudom. Valójában csak nem akarok még egy telefont leejteni. Mintha ő is latolgatná ennek a lehetőségét, elvan ugyan Hekaté mellett, de azért oda-odapillant rám. Kissé elvonultam, de szem előtt vagyok.

Mindjárt, oké?

Mindjárt visszahívom.

Szóval, miért is? Csak annyi, hogy elmondom, jól vagyok? *Te jól vagy? Minden oké?*

Esetleg feltenni a nagy kérdést, a legkegyetlenebbet: mikor érnek véget a rémálmok?

Rohadt dolog, mert ha nem is minden éjjel, de Klaudia gyakran visszatér hozzám, néha egészen olyan, mintha semmi sem történt volna. Álmok, amelyekről senkinek sem beszélhetek, mert bármit is mondtam Ninának, valójában tényleg ez is a szexről szól, és néha együtt vagyunk, ő néha mással, de szex, szex, szex, mindig, úristen, pedig aztán rohadtul nem ezért hiányzik, ha egyáltalán hiányzik Klaudia még, tudok én nem gondolni rá órákig, napokig is, ha úgy van, de aztán éjszaka megrezegnek a valóság falai, a tudatalattim nekipréseli magát a lelakatolt kapuknak, meg a többi hülyeség.

Gondolatok, hogy talán már rég mással van, és én zárójelbe kerültem, majd egy vállvonás, hogy de hiszen már én is zárójelbe tettem őt, nincs is semmi.

Nincs semmi.

Semmi.

Kifújom a levegőt.

Hívom a számot.

Hosszú, nyugtalanító búgások. Arra gondolok, ha nem venné fel, az lenne a legjobb, mégiscsak…

Beleszól. Hallózik, amikor nem kap azonnal választ.

– Én vagyok – mondom. – Marci.

– Ó.

Mögötte is a házibulik ismerős zaja. Kakofóniában beszélhetünk hát.

– Láttam, hogy kerestél – mondom aztán. – Csak… a telefonom nem jó.

Szünet.

– Kerestelek? Elég régen. Na mi van, mit akarsz?

Ide-oda topogok. Miért kell ezeket a köröket lefutni?

– Miért kerestél? – kérdezem.

– Nem fontos – mondja Klaudia.

– Oké – mondom. – De azért, egy kicsit megküzdöttem azért, hogy vissza tudjalak hívni, hallod. Azt hittem, baj van.

Újabb szünet. Mire megszólalnék, megszólal ő is:

– Csak… találtam pár cuccot, ami a tiéd, gondoltam, átjöhetnél értük valamikor. Nem most, most nem érek rá.

– De vicces. Én se érek rá.

– Jól van, beszéljünk máskor?

– Tudod, hol vagyok? – bukik ki belőlem.

A harmadik szünet. Talán a leghosszabb.

– Boldog új évet, Marci. Oké? Majd beszélünk.

Tompán nézem a kis társaságot Ibrahim körül, végigmérem ennek a háznak az ismeretlenbe tartó járatait, szeretném elmondani ezt az egészet, mindent, ami ezen a napon történt, oda akarnék szaladni Ninához, hogy ő is beszélhessen vele, habár őt sem látom most, de biztosan jó lenne, visszatérhetnénk, egy olyan helyre… egy olyan időbe…

A szememet nyomkodom.

– Klaudia?

– Igen?

– Neked is boldog új évet.

Amikor végül visszaadom Ibrahimnak a telefonját, megkérdezi, hogy minden rendben van-e. Erre azt mondom:

– Azt hiszem, hányni fogok.

†

Miután végzek a mosdóban – Ibrahimnak volt igaza, senkinek nem ajánlom –, össze-vissza szaladgálok a folyosón. Mindenhova benézek, de nem találom azokat, akikkel érkeztem.

Visszakeveredek a játszóterekbe, mindenkit megkérdezek arról, hol találom a barátaimat, és látszólag teljesen értelmezhetetlennek találják azt, hogy nem velük akarok

foglalkozni. Csak én lehetek ilyen: verdesve menekülő primadonna egy vendégszerető társaság közepén.

Végül valaki útba igazít, a főbejárathoz terelnek. Ott áll Ibrahim, zsebre tett kézzel, és a festményeket szemléli.

A hall magányos ingaórájára nézek. Nem működik.

– Hány óra van? – kérdezem.

– Mindjárt tizenegy – mondja Ibrahim. – Fáradt vagy?

– Szavak nincsenek rá, mennyire – mondom. – Szerencsére minden békés. A kialvatlanság is nagy buli.

– Nem érzed jól magad itt?

Az eltorlaszolt bejárati ajtóra nézek. Mintha valami kaparászna rajta.

– Csak szerettem volna elmondani, hogy köszönöm a… figyelj, Ibrahim, ne tűnj el, légy szíves, ha el is költözöl, ugye… én nem akarom… én szeretném, ha továbbra is… tudod, nem bírnám elviselni, ha…

Közelebb lép, megfogja a vállam.

– Ne félj.

Csak ennyit mond, ne féljek. Mintha választás kérdése lenne. Mégis, ennyi elég. Hirtelen tényleg nem félek.

Nina érkezik.

– Na, mehetünk bulizni? Egy jót táncolni, hm?

Ibrahim int, hogy ő aztán nem.

– Nem hallok zenét – mondom.

– Haha. Pont az a lényeg. Gyere velem.

Ibrahimra pillantok, de ő csak bölcsen mosolyog. Szerintem már ő is elengedte, hogy itt bárminek is értelme lenne.

– Oké, Nina, megyek veled – mondom.

Felmegyünk a nagy ívben kanyarodó lépcsőn az emeletre. Kicsit beljebb egy nagyobb tér nyílik, és döbbenetes látvány fogad.

Emberek táncolnak némán. Rázzák magukat, mintha az agyukat éppen megsütné valami. Talán a fejhallgató, amit viselnek. Igen, az megmagyarázná ezt is.

– Na, gyere – mondja Nina. – Csak próbáld ki.

Arra gondolok, kizárt, hogy mi is felvegyünk egy ilyen cuccot, és Nina rá sem cáfol erre. Kézen fogva vezet a tomboló testek közé, valahol megállunk, és azt mondja:

– A zene most megfelelő.

Továbbra sem hallok semmit.

– Mihez?

– Egy lassú tánchoz.

Kezdem érteni. Lassan, óvatosan bólintok. Jelzem, hogy rendben van.

Átkaroljuk egymást az őrülten rángatózó emberek között. És lassan mozogni kezdünk a végső dalra.

– Mintha megkönnyebbültél volna – mondja Nina.

Arra gondolok, talán az eget is megérinthetném innen.

– Igen.

– Megengedheted magadnak a boldogságot, Marci. Nincs ezzel semmi gond.

– Talán. Igazad lehet.

Elfordítja a fejét, mintha szándékosan a nyakát mutatná.

– Látsz valami különlegeset bennem, Márton?

– Látok, Nina.

– Én is látok benned. – A vállamra hajtja fejét. – Hamarosan ismét elválnak útjaink.

– Igen.

– Talán örökre.

Mondanék valami megnyugtatót erre, de ha a jövőre gondolok, minden kiszámíthatatlanná válik.

– Igen, talán örökre.

Nina duruzsol valamit, majd elveszi a fejét a vállamról, és ismét a szemembe néz.

– Nem olyan rossz ez a nap.

– Nem, valóban nem az. Hiányzott már valami hasonló.

– Az ilyesmiben rám mindig számíthatsz.

Egymást bámuljuk lassú táncunk közben. Elfogytak a szavak. Akárhogy is, nekem még így is sikerül elrontani a csendet.

– Szóval te és Daniela…

Nina elmosolyodik.

– Mindketten ott tartunk, hogy újra meg kell ismernünk magunkat. *De lehetséges.* Örülnék, ha eljutnánk oda.

Én is mosolygok.

– Elképesztő egy nő vagy, Nina.

– Tudom.

Csendben imbolygunk még egy darabig, aztán elengedjük egymást.

– Nem olyan érzés, mintha a padló… kicsit lejtene? – kérdezem.

– Igen, talán inni kéne még – mondja Nina. – Lejössz?

Daniela mondta, hogy szeretne mutatni valamit.

– Nem is tudom. Inkább most maradnék.

– Maradjak veled?

– Nem szükséges. Menj csak! De találkozzunk hamarosan. Tudod. Éjfélkor.

Int nekem, és megismétli:

– Éjfélkor.

Aztán már ott sincs – magamra maradok a sok idegennel.

†

Hosszú percekig figyelem a táncoló testeket a rémületes csendben. Valami nagyon helytelennek érződik ebben az egészben, bár nem tudnám megmagyarázni, mi. Vadul mozognak, most érkezhetett el a zene a tetőpontjára, most élhetik át azt, amit egyszer én is átéltem, évekkel ezelőtt. Ők most szakadnak ki a valóságból, és szinte látom is: el-eltűnnek, összemosódnak, egymásba gabalyodnak. Talán utaznak, mássá válnak, elhagyják ezt a teret, ami egyszerű, kompakt és véges. Magamra hagynak, mert én nem tartozom közéjük. Ők eltűnnek, kikopnak ebből a nagy semmiből, én pedig megöröklöm majd mindazt, ami marad.

Recseg-ropog alattunk a padló. Szédülök. Valami nincs rendben.

Próbálok kitámolyogni a táncteremből, tapogatózok a homályban, aztán azt veszem észre, hogy már a lépcső felé futok.

Valami kurvára nincs rendben.

A szédülés nem belső rosszullét. Mégis, csúszkál velem a világ. Soha nem tapasztaltam hasonlót.

Ahogy a földszintre érkezem, felpillantok a plafonra: a csillárok kilengenek.

Képzelődöm?

A lépcső alatt látom, hogy Gaius és Ibrahim beszélgetnek, de a következő pillanatban ők is némán néznek körül.

Az ablakok zöreje. Mintha mindenhonnan be akarna jutni valami ősi, hatalmas erő.

– A francba – motyogom. – *A francba, a francba, a francba…*

Letámolygok a lépcsőn.

– Jól vagy? – kérdezi Ibrahim.

– Nem akarok itt maradni. El akarok húzni innen.

A bútorok is mintha remegnének. Gaius riadtan körbenéz.

– Az nem volt itt eddig, ugye? – kérdezi.

Az egyik közeli falra mutat, ahol egy egészen hosszú, bár alig észrevehető repedés fut végig a padlótól egészen a plafonig.

– Mi a franc! – kiáltok fel. – Bassza meg, mi van itt?

A válasznak nem kellene meglepnie, mégsem tudom hirtelen feldolgozni.

– Földrengés – mondja Ibrahim.

A sztoikusok nyugalmával tanulmányozza a keletkezett hézagot a megkopott tapétán.

– Ti maradjatok itt – mondja Gaius. – Felmegyek, szólok a többieknek. Igazad van, jobb, ha kimegyünk innen. Nem biztonságos.

Ide-oda forgatom a fejem.

– De már vége van? – kérdezem. – Nem érzek semmit.

– Nem tudom – mondja Gaius. – De ez a buli biztosan itt ér véget.

Már rohan is fel a lépcsőn, amelyiken én lejöttem. Ibrahim felé fordulok.

– Hol a faszban van Nina? – kérdezem.

– Azt mondta, elmegy Danielával a kripták felé.

Hosszan bámulok rá.

– *Mi?*

– Utánuk megyek, Márton, te…

– Nem. Nem, én keresem meg. Te addig szedj össze bárkit, aki itt lent kóválygog. Oké? Kimegyünk, és kint találkozunk.

– Márton…

– Bízd csak rám, én…

Óriási vakolatdarab zuhan le mellettünk a plafonról.

Egy ideig szótlanul ácsorgunk, majd Ibrahim nagy nehezen kiböki:

– Oké, nekem megfelel a terved.

†

Nina és Daniela valószínűleg vicces cigit szívtak, mert ahogy elmagyarázom nekik a helyzetet, hosszú ideig röhögnek rajtam, minél jobban próbálom beadni nekik, hogy elég komoly a helyzet, annál jobban vihognak. Az egésznek egy baromi hangos dörrenés vet véget, ettől már ők is berezelnek, és a következő pillanatban már sikítva rohangálunk valami felfoghatatlan elől, egyetlen mobiltelefon fénye mutatja csak az utunk.

Odakint semmi nem érződik az egészből. Kellemes piknikre emlékeztető kép fogad minket, álmatag, duzzogó, kelletlen különcök tucatjai ácsorognak a ház udvarán, óvatos távolságra az épülettől. Többen mennek is tovább, ki tudja, hová.

Ibrahimhoz rohanok, ösztönösen átölelem, ő is engem, Nina is minket.

Daniela mellékesen közbeveti:

– Na most akkor mi van?

Gaius hangját halljuk, a ház alapjáról szónokol valamit, meg arról, hogy így lesz a legjobb. Végül, jó házigazdához méltóan hozzánk is odajön.

– Mindenki kijött? – kérdezi Daniela.

– Hallgattak rám. Szerencsére.

– Mekkora a baj?

– Talán semmiség. Szokták rám mondani, hogy túlságosan is…

A robajlás mintha egyenesen a föld mélyéről érkezne.

Minden ismét szédületté válik. De tudjuk, hogy nem az utórengés adja ezt a hangot. Ahhoz nem elég erős.

Cserébe első sorból nézhetjük végig, ahogy a Cangrande-ház falai már-már lassított felvételben omlanak össze, és az egész épület egy végső morajlással önmagába roskad.

†

Támasztjuk az Audit, bármennyire is hűvös van, egyszerűen nem bírunk beülni. Mind a négyen cigizünk.

Szokás szerint én szólalok meg először:

– Szóval…

– Nem kell ez – mondja Ibrahim. – Azzal senkinek nem segítettünk volna, ha ott várjuk meg a rendőröket, meg ki tudja, kit.

– Aha.

– Erre gondolsz, nem?

Valójában az agyam teljesen üres, kihúzták a dugót, nem, egyszerűen már nem lehet belerakni semmit ezen az éjszakán, megtelt, ennyi volt.

– Arra gondolok, hogy nem fázol kabát nélkül? – mondom aztán.

– Nem.

– Akkor most mi lesz?

– Semmi – mondja Daniela, és elpöccinti a csikket. – Folytatjuk, ahol abbahagytuk.

– Továbbállunk – mondja Nina. – Mi mást tehetnénk?

Töprengek, én is elnyomom a cigit.

– Továbbállni? – mondom aztán. – Talán pont nem kéne. Talán le kellene fékeznem. Esetleg itt kellene maradnom.

Ugyan mi vár rám otthon?

– Itt mi vár? – kérdezi Ibrahim.

Lehunyom a szemem egy pillanatra.

– Na persze – mondom. – Te is elmész.

Ibrahim sóhajt.

– Ez még egyáltalán nem biztos.

– De valószínű.

Hosszan hallgat.

– Igen, elég valószínű.

Daniela és Nina átkarolják egymást.

– Most még itt vagyunk – mondja Nina. – Együtt. Miért beszélünk olyasmiről, ami meg sem történik?

A kisváros, amelynek a szélén állunk, éledezik. Petárdák hangját halljuk. Megrezzenek. Hiába teszek úgy, mintha semmi nem történt volna. Valami nagyon elállítódhatott bennem. Akár még jobb is lehetek tőle. De ezt nem most fogom megtudni.

– Te el tudod engedni magad? – kérdezem.

– Még nincs vége az estének – mondja Nina.

Ezzel az érveléssel nem tudok vitatkozni.

– Még nincs – mondom.

†

Kijutunk hát a csillagokhoz, nincs jele annak, hogy errefelé bármi kárt okozott volna a földrengés, itt nem a föld, hanem a helyiek mozgolódnak a még megmaradt karácsonyi díszek,

szikrázó fények között, amelyek mögött formátlan árnyak keverednek, állatok, emberek szellemei talán, mind együtt, az egyszerű üzenettel: most, most érdemes még élni. Emberek tucatjai tartanak a főtérre, mi is csatlakozunk hozzájuk, megszűnünk önmagunk lenni, és már nem vagyunk idegenek többé. Az utolsó percekben százak rajzanak az utcákon, felszabadultan töltik ki ennek a helynek az üres tereit, nem is sokaságnak tűnnek, hanem egyetlennek, eggyé válnak, mert immár megtehetik, mert övék a végtelen. Mindenki az ég felé fordul, és a tömeg csakis egy dologra gondol most. A tömeget alkotóknak se múltjuk, se jövőjük: csak ez a pillanat létezik az év utolsó percében, az elmúlásé. Fohászként kiáltják a csillagoknak a visszaszámlálás sötét rigmusát. Ám mielőtt még ténylegesen kirobbanna a végső extázis, elfogadom a magától értetődő igazságot erről a napról, erről az évről, talán minden másról is:

Itt a vége.

Köszönet

Juhász Viktornak, amiért tartotta bennem a lelket.
Takács Boginak, amiért jobbá tette a kéziratot.
Barlog Károlynak, amiért a sírból húzta ki a könyvet.
Családomnak, amiért elviselték a kriptahangulatot.

Azoknak, akik már elmentek – az emlékekért.

REQUIESCAT IN PACE

A Hortus Conclusus sorozat eddig megjelent kötetei

1. Zsávolya Zoltán: *A metró ördöge.* Elbeszélések, 2002
2. Dukay Nagy Ádám: *Hosszú eltáv.* Versek, 2002
3. Abajkovics Péter: *QU'.* Vizuális költemények, performansz-dokumentációk, 2003
4. Végh Attila: *Tiltott építkezés.* Versek, 2003
5. Payer Imre: *Első szám, egyetlen személy.* Versek, 2003
6. László Noémi: *Százegy.* Versek, 2004
7. Székelyhidi Zsolt: *Zajtalanítás.* Versek, 2004
8. Király Farkas: *Hosszú árnyékok földje.* Versek, 2004
9. Király Zoltán: *Lejárhatás.* Versek, 2004
10. Zsidó Ferenc: *Csigaterpesz.* Prózák, 2005
11. Szántai János: *Sziszüphosz továbblép.* Prózák, 2005
12. Benő Attila: *Egy nap és a többi.* Versek, 2005
13. Képes Gábor: *Az utcafront és az öregember.* Versek, 2006
14. Csáji László Koppány: *Ég az út mögöttem.* Versek, 2006
15. Halmosi Sándor: *annapurna déli lejtőin.* Versek, 2006
16. Szalai Zsolt: *sörülökazerkélyen.* Versek, 2006
17. Mogyorósi László: *Ingajárat a valóságba.* Versek, 2006
18. Sütő Csaba András: *Meredek út.* Versek, 2007
19. Csepregi János: *Ímé, a test.* Versek, 2008
20. L. Simon László: *Japán hajtás.* Versek, 2008
21. Kollár Árpád: *Nem Szarajevóban.* Versek, 2010
22. Falvai Mátyás: *Gépindák.* Prózák, 2010
23. Mócsai Gergely: *Igaz.* Versek, 2010
24. Jenei Gyula: *Az időben rend van.* Versek, 2011
25. Kiss László: *Kis és egyéb világok.* Kritikák, 2011
26. Farkas Wellmann Éva: *Az itt az ottal.* Versek, 2011
27. Lövétei Lázár László: *Zöld.* Versek, 2011
28. Pál Dániel Levente: *Hogy éltünk, nem hiába.* Versek, 2013
29. Csík Mónika: *Hattyúnyakú.* Versek, 2013
30. Balázs K. Attila: *A zöld fotel lakója.* Regény, 2013
31. Nyerges Gábor Ádám: *Sziránó.* Prózák, 2013
32. Papp Attila Zsolt: *Vízimozi.* Versek, 2014
33. Borbély András: *Szél.* Versek, 2014
34. Farkas Arnold Levente: *anyám teste.* Versek, 2015
35. Kiss László: *Ki mondta, hogy jó volt.* Prózák, 2015
36. Szeles Judit: *Ilyen svéd.* Versek, 2015

37. Bálint Tamás: *Láv sztori.* Verses regény, 2015
38. Papp András: *Vadpénz.* Prózák, 2016
39. Ármos Lóránd: *A kilternani ősz.* Versek, 2016
40. Zsidó Ferenc: *Csak egyenesen!* Kritikák, 2016
41. Dimény H. Árpád: *Levelek a szomszéd szobába.* Versek, 2016
42. Láng Orsolya: *Bordaköz.* Versek, 2016
43. Noszlopi Botond: *Leállósáv.* Versek, 2016
44. Antal Balázs: *Le.* Novellák, 2017
45. Molnár Lajos: *Csendzuhatag.* Versek, 2017
46. Benő Attila: *Egy század arcai.* Versek, 2017
47. Varga László Edgár: *Bejárónőm: isten.* Versek, 2017
48. Serestély Zalán: *Az állomás 3 kutyái.* Prózák, 2017
49. Debreceni Boglárka: *A belső tó.* Regény, 2018
50. Szolcsányi Ákos: *Semmi meglepő vagy fontos.* Versek, 2018
51. Bödecs László: *Az árvíz helye.* Versek, 2018
52. Szil Ágnes: *Életünk legszebb napja.* Prózák, 2018
53. Borsodi L. László: *Szétszórt némaság.* Versek, 2018
54. Fischer Botond: *Tavasz lesz, Corina.* Prózák, 2018
55. Farkas Balázs: *Lu purpu.* Kisregény, 2019
56. Bíró-Balogh Tamás: *A megvadult írógép – Jegyzetek az irodalomtörténet-írásról.* Esszék, 2019
57. Serestély Zalán: *közös hűlés.* Versek, 2019
58. Szántai János: *Kolozsvári Robinson.* Versek, 2019
59. Balázs K. Attila: *Homokóriás.* Prózák, 2019
60. Tóbiás Krisztián: *A mikulás rakétája.* Versek, 2020
61. Celler Kiss Tamás: *A mérgezett gyalog.* Versek, 2021
62. Kormányos Ákos: *Légzéstechnikák.* Versek, 2022
63. Toroczkay András: *Mondd, hogy nem bolondultam meg.* Prózák, 2022
64. Bordás Máté: *Gnóm.* Versek, 2022
65. Vasas Tamás: *Mindenkinek jut egy takaró.* Versek, 2022
66. Farkas Balázs: *La morte.* Kisregény, 2022

A kötetek megrendelhetők a FISZ címén:

1062 Budapest, Bajza u. 18., I. emelet
Telefon: (20) 506-5020
E-mail: fiatalirok@gmail.com
Web: www.fiatalirok.hu

Fiatal Írók Szövetsége
Budapest, 2022
fiatalirok@gmail.com
www.fiatalirok.hu
Felelős kiadó: Pataki Viktor
Felelős szerkesztő: Barlog Károly
Borítóterv és tördelés: Lancea Bt.
Nyomdai kivitelezés: Stanctechnik Digital Kft.
Felelős vezető: Hermann Tibor
ISSN 1589-5025
ISBN 978-615-5729-84-3